

JĘZYK POLSKI klasa 1 LO (po szkole podstawowej)

(poziom podstawowy)

Treści nauczania oraz wymagania na poszczególne oceny

Wymagania programowe podzielone zostały na: **podstawowe** (odpowiadające wymaganiom koniecznym i podstawowym) oraz **ponadpodstawowe** (odpowiadające wymaganiom rozszerzającym i dopełniającym).

Zgodnie z powyższymi kryteriami:

✓ **wymagania podstawowe** obejmują wiadomości i umiejętności łatwe lub bardzo łatwe, bezpośrednio przydatne w życiu (w mniejszym stopniu – naukowe), niezbędne dla kontynuowania edukacji, naukowo pewne, doniosłe sprawdzone i wdrożone, mające walor interdyscyplinarności;

✓ **wymagania ponadpodstawowe** – wiadomości i umiejętności trudne i bardzo trudne do opanowania, złożone, unikatowe; teoretyczne, związane z materią danej dyscypliny naukowej, ważne naukowo, poszerzające wiedzę o przedmiocie, w pewnym stopniu hipotetyczne, wyspecjalizowane i naukowo twórcze

W przełożeniu na stopnie szkolne dwa poziomy wymagań odpowiadają:

✓ **wymagania podstawowe** – ocenom: dopuszczający i dostateczny, przy czym uczeń otrzymuje

- **dopuszczający** za niepełne spełnienie wymagań podstawowych
- **dostateczny** przy pełnym spełnieniu wymagań podstawowych.

✓ **wymagania ponadpodstawowe** – ocenom dobry i bardzo dobry, przy czym uczeń otrzymuje

- **dobry** za niepełne spełnienie wymagań ponadpodstawowych lub spełnienie ich na nieco obniżonym poziomie;
- **bardzo dobry** przy pełnym spełnieniu wymagań ponadpodstawowych.

Stopień niedostateczny dostaje uczeń, który nie spełnia wymagań podstawowych nawet w stopniu stanowiącym minimalny próg zaliczenia.

Stopień celujący otrzymuje uczeń spełniający wymagania podstawowe i ponadpodstawowe, a także mający wyższe, umiejętności lub wiadomości.

Spełnienie wymagań ponadpodstawowych zakłada uprzednie spełnienie wymagań podstawowych. Uczeń, kwalifikujący się do oceny dobry lub bardzo dobry, musi spełniać całkowicie wymagania podstawowe, a także ponadpodstawowe w stopniu pełnym (bdb) lub niepełnym (db). Podobnie uczeń otrzymujący ocenę celujący – spełniać musi całkowicie wymagania podstawowe i ponadpodstawowe oraz poza nie wykraczać.

Kształcenie literackie i kulturowe- zakres podstawowy

Wymagania podstawowe-oceny dopuszczający i dostateczny	Wymagania ponadpodstawowe-oceny dobry i bardzo dobry
<p style="text-align: center;">Starożytność – Grecja i Rzym</p> <p>– wymienia najważniejsze osiągnięcia kultury greckiej i rzymskiej – krótko przedstawia starożytność jako epokę stanowiącą fundament kultury europejskiej – rozumie podstawy periodyzacji literatury (przyporządkowuje wybrane utwory do okresów, np. starożytność, renesans, oświecenie, romantyzm) – rozróżnia gatunki epickie, liryczne i dramatyczne (odwołując się do utworów poznanych w szkole podstawowej i ponadpodstawowej) – wskazuje greckie korzenie współczesnego słownictwa (na wybranych przykładach)</p>	<p style="text-align: center;">Starożytność – Grecja i Rzym</p> <p>– przedstawia, jak rozwijała się literatura starożytnej Grecji i Rzymu („mityczne” początki, periodyzacja) – wyjaśnia, czym były okres klasyczny kultury greckiej i złoty okres kultury rzymskiej – wyjaśnia antyczną etymologię pojęć: literatura, poezja, epos, dramat, liryka – wymienia i charakteryzuje ważniejsze gatunki liryczne powstałe w starożytności (np. hymn, tren, elegia, oda) – dostrzega antyczne korzenie rodzajów literackich: epiki, liryki i dramatu – przedstawia najważniejsze osiągnięcia kultury rzymskiej</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Iliady i Odysei; potrafi je usytuować w całości utworów– określa tematykę i problematykę Iliady i Odysei – wskazuje główne wydarzenia i bohaterów każdego z eposów– charakteryzuje Achillesa, Hektora i Odyseusza – rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego eposów Homera – wskazuje najważniejsze motywy i toposy obecne w Iliadzie i Odysei – wymienia najważniejsze cechy starożytnego eposu (patos, podniosłość stylu, dwupłaszczyznowość świata przedstawionego,– krótko wyjaśnia pojęcia i terminy: heros, epos starożytny, inwokacja, patos, heksametr – wykorzystuje w interpretacji eposów potrzebne konteksty (kulturowy, historyczny, mitologiczny, egzystencjalny) – rozpoznaje w tekście literackim patos – wskazuje słownictwo i środki stylistyczne charakterystyczne dla stylu podniosłego (w tym porównania homeryckie i stałe epitety) – na podstawie znanych fragmentów przedstawia główne cechy stylu Homera (podniosłość, opisowość) – lokalizuje w czasie powstanie</p>	<p>– streszcza mity greckie związane z Iliadą i Odyseją; interpretuje je, (np. tułaczkę Odyseusza interpretuje jako wędrówkę człowieka przez życie) – szerzej charakteryzuje najważniejszych bohaterów wojny trojańskiej, rozpoznając w nich ideał starogreckiego wojownika – wskazuje związek starożytnej eschatologii z motywami decyzji i czynów bohaterów – samodzielnie znajduje informacje o badaniach archeologicznych związanych z okresem „heroicznym” starożytnej Grecji – recytuje fragmenty Iliady z pamięci, wydobywając patos utworu – charakteryzuje epos starożytny jako gatunek literacki – wyjaśnia szerzej pojęcia i terminy: heros, inwokacja, , patos, , aoida – charakteryzuje właściwości stylu Homerowego, dokonując analizy stylistycznej wskazanego fragmentu – wie, kim był Homer; przywołuje legendy związane z jego postacią – na podstawie ilustracji zamieszczonych w podręczniku wskazuje związki sztuki starogreckiej z eposem Homera – dostrzega żywotność motywów homeryckich w kulturze europejskiej, określa ich funkcje w dziełach późniejszych epok – wyjaśnia, dlaczego</p>

<p>eposów oraz ukazane w nich wydarzenia – omawia wybrane dzieła sztuki związane z treścią Iliady i Odysei; dostrzega żywotność motywów homeryckich w dziełach późniejszych epok – na podstawie eposów wskazuje wartości ważne dla starożytnych Greków – charakteryzuje starogrecki ideał rycerza-herosa (jako harmonijne połączenie cech moralnych i fizycznych: piękna ciała i duszy) – trafnie stosuje w wypowiedziach w różnych znaczeniach pojęcia: heros, heroizm, heroiczny – wyjaśnia swoimi słowami pojęcia: etyczny, estetyczny, podaje właściwe przykłady – zabiera głos w dyskusji na temat, czy starożytne ideały mogą być cenne dla współczesnego człowieka – odczytuje tekst naukowy i wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji fragmentów Iliady i Odysei</p>	<p>eposy Homera uważa się za początki literatury – ocenia postępowanie herosów i bogów opisane w Iliadzie z różnych punktów widzenia (w kontekście epoki oraz ze współczesnego punktu widzenia); – podaje różne przykłady greckiego umiłowania piękna – rozpoznaje nawiązania do tradycji antycznej w kulturze współczesnej – buduje dłuższą wypowiedź argumentacyjną (ustną i pisemną) na temat wartości ideałów starożytnych dla współczesnego człowieka; uzasadnia swoje sądy, odwołując się do różnych tekstów kultury</p>
<p>– podaje podstawowe informacje o Wergiliuszu i jego utworach– wyjaśnia pojęcia: mecenas, mecenas, złoty wiek itp. –</p>	
<p>– streszcza, opowiada ważniejsze mity greckie – wykazuje się znajomością i rozumieniem Mitologii Jana Parandowskiego (odpowiednio: Część I Grecja, – przedstawia i charakteryzuje postacie ważniejszych bogów i herosów greckich – swoimi słowami wyjaśnia terminy: mit, topos, sacrum i profanum – wyjaśnia, na czym polegają funkcje mitów: kulturotwórcza, poznawcza, światopoglądowa – podaje przykłady mitów kosmogonicznych, antropogenicznych, teogonicznych, rodowych – na podstawie poznanych mitów wskazuje podstawowe motywy, toposy – określa wartości ważne dla starożytnych, które wpisane są w opowieści mityczne – wskazuje mitologizmy utrwalone w naszym języku i wyjaśnia ich znaczenie – wskazuje różnego typu nawiązania do mitów greckich w dziełach literatury i innych sztuk pochodzących z epok późniejszych – czyta ze zrozumieniem fragment eseju Zygmunta Kubiaka z tomu Brewiarz Europejczyka; znajduje w nim potrzebne informacje, przetwarza je i wykorzystuje w tekście własnym – analizuje strukturę tekstu</p>	<p>– interpretuje poznane mity, analizując ich warstwę symboliczną – w sposób pogłębiony wyjaśnia, czym jest mit i przedstawia funkcjonowanie motywów mitycznych w kulturze europejskiej (na wybranych przykładach)</p>

<p>Zygmunta Kubiaka: odczytuje jego sens, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu i argumentację – na wybranych przykładach wskazuje różne płaszczyzny interpretacji mitu (np. dosłowną, religijną, symboliczną, światopoglądową itp.)</p>	
<p>– wyjaśnia, czym jest filozofia (przedstawia jej definicję), wymienia główne dyscypliny filozoficzne – wyjaśnia, kim byli: Tales z Miletu, Pitagoras, Heraklit, Sokrates, Platon, Arystoteles, Diogenes, Zenon z Kition, Epikur, Seneka i Marek Aureliusz, krótko charakteryzuje najważniejsze założenia ich filozofii (redaguje hasła encyklopedyczne) – prezentuje główne szkoły filozoficzne starożytnej Grecji i Rzymu – w swoich wypowiedziach poprawnie używa terminów: platonicy, idealizm platoński, stoicy, epikurejczycy, cynicy, sceptycy (oraz wyrazów pokrewnych) – jako sposób zobrazowania poglądów na idee – korzysta ze słowników i leksykonów, wykorzystuje zawarte w nich informacje w wypowiedziach własnych – wyjaśnia, czym była i jest retoryka – wyjaśnia, czym starożytna retoryka różniła się od filozofii – przedstawia rangę mówcy w starożytnej kulturze – wie, jaka powinna być kompozycja mowy (zgodna z zasadami antycznymi) – wskazuje ważniejsze typy argumentów; rozróżnia argumenty merytoryczne i niemerytoryczne – rozpoznaje argumentacyjny charakter różnych konstrukcji składniowych – czyta ze zrozumieniem fragment literatury naukowej nt. retoryki – uczestniczy w dyskusji związanej z filozofią starożytną; formułuje tezy i argumenty przy pomocy odpowiednich konstrukcji składniowych</p>	<p>– szerzej przedstawia szkoły filozoficzne starożytnej Grecji i Rzymu – określa znaczenie dialogu (dyskusji) w dochodzeniu do wiedzy i prawdy – znajduje potrzebne informacje w samodzielnie znalezionych źródłach; korzysta z zasobów bibliotecznych – zarówno z tradycyjnego księgozbioru, jak i zapisów elektronicznych – podaje podstawowe informacje na ich temat – nazywa niektóre rodzaje argumentów pozamerytorycznych (np. odwołujące się „do kija”, litości, niewiedzy, autorytetu, ad personam) – na podstawie fragmentu literatury naukowej przedstawia różne definicje retoryki – analizuje strukturę tekstu naukowego, (wskazuje charakterystyczne środki językowe) – buduje wypowiedź argumentacyjną, stosując zasadę kompozycyjną (teza – argumenty) i używając różnych rodzajów argumentów</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem <i>Antygony</i> Sofoklesa – streszcza, opowiada utwór, przedstawia przebieg ukazanych w nim wydarzeń – wskazuje i ocenia motywy decyzji bohaterów – na podstawie <i>Antygony</i> i mitów tebańskich przedstawia antyczną wizję ludzkiego losu (określa rolę przeznaczenia) – wyjaśnia, na czym polega tragiczna sytuacja, w jakiej znaleźli się bohaterowie – przedstawia antyczną koncepcję tragizmu – wykorzystuje</p>	<p>– nazywa i analizuje wartości, których bronią bohaterowie <i>Antygony</i> – wyjaśnia terminy: wina tragiczna – hamartia, tragiczne zbłądzenie, katastrofa, odwołując się do losów bohaterów różnych tragedii (redaguje hasła encyklopedyczne i definicje) – przy pomocy słowników precyzuje znaczenie wyrazów: tragiczny, dramatyczny – opisuje budowę tragedii antycznej, używając określeń: episodion, stasimon, prologos, parodos, eksodos, epilogos,</p>

<p>w interpretacji utworu potrzebne konteksty (np. mitologiczny, egzystencjalny, kulturowy) – w swoich wypowiedziach poprawnie używa terminów: wina tragiczna, konflikt tragiczny, wybór tragiczny, katharsis – charakteryzuje rolę katharsis w kształtowaniu odbioru dzieła – na przykładzie Antygony przedstawia budowę tragedii antycznej, wskazując najważniejsze jej elementy – wyjaśnia rolę chóru (odwołując się do konkretnych fragmentów utworu) – wyjaśnia, na czym polegała koncepcja trzech jedności tragedii antycznej, – wskazuje inne zasady rządzące budową tragedii antycznej (np. nie więcej niż trzech aktorów na scenie, „ozdobny” język itp.) – opowiada o wyglądzie i funkcji amfiteatru greckiego, strojach aktorów itp. – wymienia najważniejszych twórców tragedii greckiej – określa wpływ starożytnego teatru na rozwój sztuki</p>	<p>katastrofa, perypetia itp. – swoimi słowami wyjaśnia powyższe pojęcia i odnosi do fragmentów znanego utworu– posługując się samodzielnie znalezionymi materiałami, wygłasza referat na temat genezy i znaczenia teatru w starożytnej Grecji – szuka literatury przydatnej do opracowania zagadnienia; samodzielnie zbiera i selekcjonuje przydatne informacje z encyklopedii, leksykonów, internetu itp. –</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem wybranych utworów Horacego – czyta wiersze Horacego głośno, wyraźnie, z właściwą intonacją – określa temat, nastrój, charakter czytanych wierszy, wskazuje i wyjaśnia główne ich motywy – swoimi słowami przedstawia filozoficzną i egzystencjalną problematykę wierszy Horacego, wskazuje motywy stoickie i epikurejskie – dostrzega i komentuje motywy i toposy ważne dla twórczości Horacego (exegi monumentum i non omnis moriar; arkadia, śmierć, przemijanie) określa ich funkcje w wierszach – interpretuje wiersze Horacego, wykorzystując potrzebne konteksty (biograficzny, literacki, filozoficzny) – charakteryzuje budowę czytanych utworów, – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy na temat poezji Horacego i wykorzystuje zawarte w nim informacje – określa, jakim gatunkiem była pieśń w poezji starożytnej i jaki był jej związek z muzyką (śpiewem) – wskazuje podstawowe wyznaczniki liryki jako rodzaju literackiego – podaje przykłady gatunków lirycznych – syntetycznie przedstawia postacie najważniejszych poetów starożytności (Tyrteusza, Safony,</p>	<p>– interpretuje czytane wiersze Horacego – przedstawia własną propozycję odczytania wybranego utworu Horacego, wskazując w tekście miejsca stanowiące argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej – wyjaśnia znaczenie słynnych Horacjańskich sentencji– poprawnie stosuje w zdaniach przymiotniki: liryczny, klasyczny w różnych znaczeniach – redaguje hasła encyklopedyczne na temat poetów starożytnych – podaje przykłady poezji tyrtejskiej w literaturze różnych epok</p>

<p>Anakreonta, Symonidesa, Teokryta, Wergiliusza, Owidiusza) – wymienia podstawowe gatunki poetyckie wywodzące się z antyku (m.in. pieśń, hymn, tren, elegia, sielanka, satyra...) – wyjaśnia, czym jest topos Arkadii i jakie jest jego pochodzenie</p>	
<p style="text-align: center;">Biblia</p> <p>– podaje podstawowe wiadomości na temat Biblii (pochodzenie, budowa, Stary i Nowy Testament, księgi biblijne, gatunki biblijne, języki Biblii, Pięcioksiąg Mojżeszowy, rozdziały i wersety)– wymienia najważniejsze księgi, postacie, motywy i toposy Starego Testamentu (np. Kain i Abel, Abraham, Izaak i Jakub, Noe, Salomon i Dawid, prorocy, wieża Babel, potop) – przedstawia treść Nowego Testamentu, wymieniając jego główne części (Ewangelie, Dzieje apostołskie, Listy apostołskie, Apokalipsa św. Jana) – wyjaśnia, na czym polega religijna i kulturowa rola Biblii – zna zasadę numerowania ksiąg, rozdziałów i wersetów Biblii – wymienia sposoby odczytywania Biblii (jako księgi świętej, jako dzieła zawierającego sens moralny, jako tekstu kultury) – poprawnie używa pojęć: politeizm, monoteizm, topos, – zna, rozumie i poprawnie stosuje podstawowe biblizmy funkcjonujące we współczesnej polszczyźnie – wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Biblii poznanych w szkole podstawowej – komentuje obecność motywów biblijnych w dziełach pochodzących z różnych epok (np. w malarstwie, poezji współczesnej) – wykorzystuje kontekst biblijny do odczytania wiersza Z. Herberta Książka — w swoich wypowiedziach formułuje tezy i argumenty przy pomocy właściwych konstrukcji składniowych – buduje wypowiedź w sposób świadomy, z uwzględnieniem jej celu i adresata</p>	<p style="text-align: center;">Biblia</p> <p>– wskazuje powiązania Biblii z historią Izraela – wyjaśnia etymologiczne znaczenie nazwy Biblia – szerzej przedstawia znane postacie i motywy biblijne – wymienia najważniejsze gatunki biblijne – przedstawia Biblię jako księgę świętą chrześcijaństwa i judaizmu – wymienia najważniejsze przekłady Biblii – podaje przykładowe przejawy funkcjonowania tradycji biblijnej w literaturze i sztuce różnych epok – podaje sentencje i przysłowia– wskazuje różnice w starotestamentowym i chrześcijańskim obrazie Boga– przedstawia Biblię jako jedno z podstawowych źródeł duchowości oraz ładu moralnego cywilizacji europejskiej – poszukuje własnej odpowiedzi na pytanie, dlaczego twórcy różnych epok sięgają do postaci i motywów biblijnych – buduje dłuższą, spójną wypowiedź argumentacyjną o przemyślanej kompozycji – przedstawia propozycję interpretacji wiersza Z. Herberta Książka, wskazując w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Księgi Genesis – wyjaśnia znaczenie nazwy Księgi Genesis i jej polskich odpowiedników – relacjonuje, streszcza biblijny opis stworzenia świata i człowieka oraz wygnanie pierwszych rodziców z raju – odczytuje biblijny opis</p>	<p>– rozpoznaje literackie formy gatunkowe, w jakich przedstawione są poznane opowieści z Księgi Genesis — porównuje biblijny opis stworzenia świata z kosmogonią– Arkadia) – wykorzystuje tekst A. Świderkówny w interpretacji czytanych fragmentów Księgi Genesis</p>

<p>stworzenia świata jako hymn na cześć Wszechmogącego – charakteryzuje obraz Boga, człowieka i świata w świetle Księgi Rodzaju – wskazuje i objaśnia najważniejsze elementy symboliczne oraz toposy zawarte w czytanych fragmentach Biblii – porównuje biblijny opis stworzenia świata z kosmogonią mitologiczną – wskazuje i nazywa środki stylistyczne obecne w opisie stworzenia świata; określa ich funkcje – wykorzystuje informacje ze słowników (np. symboli) i leksykonów – czyta ze zrozumieniem eseistyczny tekst popularnonaukowy (Hymn o początku Anny Świderkówny); wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji opowieści biblijnej – odczytuje sens tekstu Anny Świderkówny, główną myśl, argumenty i sposób prowadzenia wywodu</p>	
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Księgi Hioba, Księgi Koheleta, Księgi Psalmów, Pieśni nad pieśniami oraz wybranych przypowieści biblijnych – opowiada, streszcza, komentuje poznane fragmenty Biblii, rozpoznaje ich problematykę i tematykę; odczytuje ich sensy dosłowne i symboliczne – wyjaśnia znaczenie nazw poznawanych ksiąg biblijnych (np. Księga Koheleta) oraz podaje podstawowe informacje na ich temat (np. autorstwo, czas powstawania) – rozpoznaje cechy gatunkowe poznanych fragmentów Biblii (np. opowiadanie, lamentacja, dialog, psalmy i ich rodzaje, pieśń miłosna / dialog miłosny, przypowieść) – rozpoznaje teksty mądrościowe – określa obraz Boga przedstawiony w psalmach, wskazując tworzące go środki językowe (np. porównania, epitety, symbole) – określa, jaki obraz miłości wyłania się z Biblii (porównuje jej obraz w Starym i Nowym Testamencie) – czyta ze zrozumieniem teksty informacyjne (naukowe); wykorzystuje zawarte w nim informacje do interpretacji tekstów biblijnych – analizuje strukturę tekstów informacyjnych: odczytuje sens, określa funkcje cytatów i zastosowanych środków stylistycznych – wypowiada się na temat czytanych fragmentów i zawartych w nich myśli;</p>	<p>– odczytuje sens opowieści o cierpieniu Hioba – porównuje przedstawione w różnych utworach obrazy bohaterów, których dotknęło cierpienie (np. Hiob, Prometeusz, król Edyp) – interpretuje czytane fragmenty Księgi Koheleta, określa funkcję opisu natury – interpretuje Pieśń nad pieśniami jako poemat miłosny o charakterze symbolicznym – wyjaśnia, na czym polega obrazowość stylu biblijnego – wskazuje występujące w omawianych tekstach środki stylistyczne (porównania, powtórzenia, metafory itp.) i określa ich funkcje – charakteryzuje język psalmów; wskazuje i interpretuje obrazy i motywy symboliczne – komentuje styl psalmów jako najdoskonalszy wzór tekstu modlitewnego – charakteryzuje psalm jako ponadczasowy gatunek literacki – przedstawia przypowieść (parabolę) jako gatunek biblijny i ponadczasowy – zabiera głos w dyskusji na temat problemów egzystencjalnych i filozoficznych wyłaniających się z czytanych tekstów – ujmuje swoje sądy i przemyślenia w dłuższej wypowiedzi pisemnej o przemyślanej formie – przedstawia własną propozycję odczytania wiersza A. Kamińskiej Powrót Hioba i uzasadnia ją – dokonuje analizy i interpretacji dzieła malarskiego przedstawiającego motyw biblijny</p>

<p>formułuje tezy i argumenty przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – tworzy samodzielne wypowiedzi argumentacyjne ustne i pisemne (stawia tezę i dobiera argumenty, odwołując się do czytanych tekstów) – opisuje styl biblijny, wskazując charakterystyczne jego cechy i typowe środki stylistyczne w poznanych fragmentach (np. paralelizmy składniowe, symboliczność języka, rozpoczynanie zdań od spójników, przestawny szyk zdania itp.) – wskazuje charakterystyczne obrazy i symbole, odczytuje ich symboliczny sens (korzysta ze słowników i leksykonów) – znajduje w czytanych fragmentach sentencje i aforyzmy; interpretuje ich sensy – odnajduje nawiązania i aluzje biblijne w poezji współczesnej (np. w wierszu A. Kamińskiej Powrót Hioba); wykorzystuje je w interpretacji utworów</p>	
<p>– wyjaśnia znaczenia słów: prorok, profeta, apokalipsa – wymienia ważniejszych proroków Starego Testamentu, identyfikuje ich w kontekście Biblii – podaje podstawowe informacje na temat Apokalipsy św. Jana – wskazuje w niej cechy proroctwa – wymienia najważniejsze symbole Apokalipsy i podaje ich znaczenia (np. Baranek, siedem pieczęci, czterej jeźdźcy, Bestia, Babilon) – wskazuje najważniejsze cechy stylu Apokalipsy św. Jana (wizyjność, symboliczność, hiperbolizacja), przedstawia apokalipsę jako biblijny gatunek literacki – czyta ze zrozumieniem tekst popularnonaukowy; znajduje w nim informacje potrzebne do zrozumienia księgi biblijnej, znajduje tezy i argumentację – wskazuje nawiązania do Apokalipsy w wierszu Cz. Miłosza Piosenka o końcu świata i określa ich funkcję – dostrzega nawiązania do Apokalipsy w sztuce różnych epok (np. w dziełach A. Dürera)</p>	<p>wyjaśnia, dlaczego dla chrześcijan Apokalipsa jest księgą nadziei – analizuje styl Apokalipsy św. Jana, wskazując jego charakterystyczne cechy (ilustruje je cytatami) – dokonuje streszczenia logicznego czytanego tekstu popularnonaukowego (informacyjnego) – przedstawia propozycję interpretacji wiersza Cz. Miłosza Piosenka o końcu świata, wskazując w tekście miejsca, które mogą stanowić argumenty na poparcie jego propozycji interpretacyjnej; wnioskuje, w jakim celu poeta współczesny sięga do tradycji biblijnej – wykorzystuje w interpretacji wiersza kontekst egzystencjalny,</p>
<p style="text-align: center;">Średniowiecze</p> <p>– przedstawia średniowiecze jako epokę w kulturze (ramy czasowe, podział, nazwa) – wyjaśnia (w kontekście średniowiecza) pojęcia: uniwersalizm, teocentryzm – określa, czym się zajmowała filozofia średniowiecza i jakie były jej główne</p>	<p style="text-align: center;">Średniowiecze</p> <p>– przedstawia średniowieczny system nauczania; wymienia najważniejsze uniwersytety – porównuje styl romański i gotycki (np. budowę oraz symbolikę katedry romańskiej i gotyckiej) – szerzej charakteryzuje filozofię św. Augustyna i św.</p>

<p>kierunki – przedstawia rolę Kościoła i teocentryczny charakter kultury średniowiecza – wymienia główne gatunki literatury średniowiecza – charakteryzuje styl romański i gotycki w sztuce; opisuje budowę katedry romańskiej i gotyckiej – samodzielnie znajduje (np. w albumach, internecie) przykłady sztuki średniowiecza oraz opracowania wzbogacające ich interpretację – w dziełach sztuki średniowiecznej wskazuje elementy symboliczne (np. hierarchia wielkości postaci, centralna pozycja, kolory, symbolika liczb, motywy symboliczne i alegoryczne... itp.)– wypowiada się w sposób komunikatywny, jasny, w miarę płynny, używa wybranych terminów i pojęć związanych z kulturą średniowiecza</p>	<p>Tomasza – wyjaśnia, czym była scholastyka - wymienia przykładowe doniosłe zabytki sztuki średniowiecznej – romańskiej i gotyckiej (polskiej i europejskiej) – wygłasza samodzielnie przygotowaną dłuższą wypowiedź (na podstawie sporządzonego planu) na temat sztuki średniowiecza – poprawnie posługuje się pojęciami: symbol, symbolika, symboliczny, symboliczność, alegoria, alegoryzm, alegoryczny</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Bogurodzicy oraz Żalów Matki Boskiej pod krzyżem; przedstawia ich tematykę – wygłasza Bogurodzicę z pamięci – parafrazuje teksty pieśni, przedstawiając je współczesną polszczyzną – wskazuje w tekstach archaizmy i objaśnia je, określa ich rodzaje – wyjaśnia termin archaizm – opisuje budowę pieśni, wskazując strofy, refren, powtórzenia, paralelizmy, rymy itp. – wskazuje w tekstach apostrofy, określa adresatów wypowiedzi – podaje podstawowe informacje na temat każdej z pieśni (średniowieczny kult maryjny, czas powstania, przeznaczenie, funkcja, ranga w kulturze polskiej itp.) – wiąże religijny charakter pieśni z teocentryzmem epoki – opisuje uczucia podmiotu mówiącego w Żalach Matki Boskiej pod krzyżem; wskazuje środki stylistyczne i kompozycyjne eksponujące cierpienie Matki Bożej apokryf, pieta wymienia widowiska pasyjne – zestawia wyobrażenia Matki Bożej w każdej z pieśni z jej przedstawieniami w malarstwie epoki (odnosi odpowiednio do stylu romańskiego i gotyckiego) – wypowiadając się na temat omawianych dzieł, używa pojęć: teocentryzm, uniwersalizm, hierarchizacja, symboliczność – wypowiada się na temat omawianych dzieł, formułuje pytania i odpowiedzi, redaguje informacje,</p>	<p>charakteryzuje budowę pieśni, dostrzegając elementy symboliczne – *w tekście pieśni wskazuje antytezy i paradoksy, określa ich funkcję – rozróżnia i analizuje archaizmy leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe, składniowe – porównuje wyobrażenie Matki Bożej w Bogurodzicy i Żalach Matki Boskiej pod krzyżem, przedstawiając dwa różne obrazy Maryi („boski” i „ludzki”) ukazane w tych utworach – *określa funkcje apostrof w każdym z utworów – wyjaśnia, dlaczego pieśni były ważnymi gatunkami piśmiennictwa średniowiecznego (wskazuje ich związek z teocentrycznym i religijnym charakterem sztuki) – zestawia wyobrażenia Matki Bożej w każdej z pieśni z jej przedstawieniami w malarstwie epoki – zabiera głos w dyskusji na temat średniowiecza jako okresu, w którym kształtował się uniwersalizm – jednolita europejska kultura chrześcijańska (rycerska): jeden Bóg, jedna religia, jeden światopogląd, jeden język, filozofia, sztuka, powszechnie znane symbole itd. – wykorzystuje w interpretacji pieśni i dzieł sztuki średniowiecznej potrzebne konteksty (kulturowy, religijny, filozoficzny, historyczny) – rozpoznaje specyfikę tekstu naukowego, analizując jego temat, styl, sposób prowadzenia wywodu– przedstawia</p>

<p>uzasadnienia, komentarze – czyta tekst naukowy, przetwarza i hierarchizuje zawarte w nim informacje – odnajduje w wierszu K.K. Baczyńskiego Modlitwa do Bogarodzicy nawiązania do Bogurodzicy i określa ich funkcję</p>	<p>własną propozycję odczytania wiersza K.K. Baczyńskiego, uzasadnia ją</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Legendy o św. Aleksym oraz Kwiatków św. Franciszka z Asyżu – przedstawia tematykę i problematykę utworów – streszcza i opowiada poznane fragmenty – przedstawia dzieje świętego Aleksego i charakteryzuje jego postać – parafrazuje tekst Legendy o św. Aleksym, „przekłada” go na język współczesny – w tekście utworu wskazuje i wyjaśnia archaizmy leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe, składniowe – przedstawia wzorzec osobowy świętego ascety na przykładzie św. Aleksego – wiąże ideał ascezy z teocentryzmem i średniowieczną koncepcją człowieka – wyjaśnia pojęcia: hagiografia, legenda (życiowa), asceza, asceta ocenia decyzję życiową świętego Aleksego, biorąc pod uwagę różne punkty widzenia; uzasadnia swoje sądy – rozpoznaje i wyjaśnia elementy symboliczne i alegoryczne w Kwiatkach św. Franciszka (np. dwunastu towarzyszy, nauczanie w drodze, wilk jako alegoria zła) – charakteryzuje postać św. Franciszka i jego stosunek do natury – rozpoznaje pochwalny charakter Pochwały stworzenia, którą wyśpiewał św. Franciszek; wskazuje w niej cechy hymnu – wymienia główne wartości wiążące się z duchowością franciszkańską, np. pokój, dobro, pokora, ubóstwo, radość i pogoda, miłość do stworzeń – wypowiada swój sąd na temat znaczenia postawy franciszkańskiej (i ideałów franciszkańskich) we współczesnym świecie – w swoich wypowiedziach używa trafnie pojęć: franciszkanizm, franciszkański – wykorzystuje w interpretacji utworów potrzebne konteksty (np. filozoficzny, kulturowy, historyczny, egzystencjalny) – pisze dłuższą wypowiedź (argumentacyjną) np. na temat koncepcji świętości we współczesnym świecie – tworzy plan</p>	<p>– interpretuje wzorzec świętego ascety w kontekście średniowiecznej filozofii człowieka – przedstawia wzorzec kompozycyjny (schemat) średniowiecznej legendy (życiowej); odnajduje go w czytanych utworach – formułuje własne sądy i opinie na temat średniowiecznych wzorców ascezy, uzasadnia je, przytaczając – w pieśni Pochwała stworzenia... odnajduje średniowieczną wizję hierarchizacji świata – opisuje obraz Boga i świata wyłaniający się z utworu Franciszka – na podstawie literatury naukowej komentuje model świętości reprezentowany przez św. Franciszka – opisuje dzieło Giotta, – porównuje model świętości Aleksego i Franciszka – pisze rozprawkę lub esej na temat omawianych zagadnień</p>

<p>kompozycyjny własnej wypowiedzi – odnajduje elementy postawy franciszkańskiej w malarstwie Giotta – odczytuje średniowieczne dzieła malarstwa nawiązujące do postaci ascetów oraz życia św. Franciszka; uwzględnia właściwości tworzywa i specyfikę środków artystycznych – czyta ze zrozumieniem fragmenty eseistyki naukowej, znajdując w nich informacje potrzebne do zrozumienia utworów średniowiecznych</p>	
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Pieśni o Rolandzie oraz Kroniki polskiej Galla Anonima; przedstawia ich tematykę i problematykę – charakteryzuje Rolanda jako ideał cnót rycerskich – przedstawia okoliczności śmierci Rolanda, wskazując symboliczny (alegoryczny) charakter towarzyszących jej motywów i gestów; dostrzega idealizację bohatera – na podstawie kroniki Galla Anonima charakteryzuje idealnego władcę średniowiecznego – w opisie władców wskazuje elementy hiperbolizacji, idealizacji itp. oraz określa ich funkcje – wskazuje źródła autorytetu władcy w średniowieczu (król na obraz Boga) – określa miejsce kroniki Galla Anonima w kulturze polskiego średniowiecza, – krótko przedstawia średniowieczne wzorce osobowe (rycerz, święty, władca), wskazuje ich wspólne cechy – wykorzystuje w interpretacji utworów potrzebne konteksty (np. historyczny, kulturowy, malarski) – dostrzega związek wzorców osobowych średniowiecza z ideałami Kościoła i teocentrycznym charakterem epoki – wykorzystuje informacje znalezione w tekście naukowym (Marii Ossowskiej) – wyjaśnia pojęcia: epika rycerska, romans rycerski, pieśń o czynach, truwerzy, historiografia, roczniki, kronika – w swoich wypowiedziach posługuje się pojęciami: alegoria, symboliczność, etyka rycerska; apoteoza, heroizm, sakralizacja, idealizacja – odczytuje dzieła sztuki średniowiecznej nawiązujące do wzorców osobowych rycerza i władcy; – omawia wartości propagowane przez utwory, poddaje je refleksji – w dłuższej, spójnej wypowiedzi</p>	<p>– charakteryzuje średniowieczną kulturę rycerską, przedstawiając jej wartości, ceremoniał, obyczaje itp. – przedstawia kulturę rycerską jako przejaw uniwersalizmu średniowiecznej Europy – podaje podstawowe informacje o genezie, autorstwie i funkcjach ideowych Pieśni o Rolandzie oraz Kroniki polskiej – wskazuje i interpretuje treści symboliczne i alegoryczne utworów – wymienia najśłynniejsze cykle opowieści rycerskich średniowiecza i przedstawia kronikę jako gatunek średniowiecznej historiografii – określa rolę historiografii w kulturze średniowiecza – porównuje wzorzec osobowy rycerza z ideałem starogreckiego herosa – porównuje sposób ukazania ideałów rycerskich w literaturze i malarstwie średniowiecza – wymienia charakterystyczne środki wyrazu filmowego i określa ich funkcje (powtórzenie wiadomości ze szkoły podstawowej) – w dyskusji na temat filmu wykorzystuje wiadomości o warsztacie pracy reżysera filmowego – korzysta z samodzielnie znalezionych materiałów, by pogłębić wiedzę na temat omawianych zagadnień</p>

<p>formułuje tezy i argumenty przy użyciu odpowiednich konstrukcji składniowych – * zabiera głos w dyskusji na temat oglądanych filmów o tematyce rycerskiej – wyjaśnia, na czym polegała dwujęzyczność polskiego średniowiecza – wskazuje najdawniejsze zapożyczenia z łaciny obecne w języku polskim</p>	
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Dziejów Tristana i Izoldy – streszcza, opowiada, relacjonuje utwór (w całości lub fragmentach) – określa tematykę i problematykę dzieła – przedstawia własne odczucia i refleksje związane z lekturą – charakteryzuje postacie kochanków, opisuje rodzaj łączącej ich miłości – w postaciach bohaterów odnajduje wzorce osobowe i ideały epoki średniowiecza – określa, na czym polega tragizm losów Tristana i Izoldy – interpretuje elementy symboliczne i alegoryczne utworu – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy – przy pomocy tekstu naukowego rekonstruuje wzorzec miłości rycerskiej i podaje cechy romansu rycerskiego – określa charakter świata przedstawionego w romansach rycerskich – pisze pracę na temat różnych wzorców miłości na podstawie samodzielnie opracowanego planu – odnajduje w utworach literackich i w dziełach malarskich przejawy (związanego z kulturą rycerską) średniowiecznego kultu czystości, dziewictwa, kobiety – odczytuje alegorie przedstawione na wskazanych obrazach średniowiecznych</p>	<p>– wskazuje cechy utworu składające się na konwencję romansu rycerskiego (np. sposób prowadzenia narracji, zwroty do adresatów) – w pogłębiony sposób interpretuje źródła konfliktu moralnego, jaki przeżywają bohaterowie (między etyką rycerską i honorem – a uczuciem, siłą namiętności) – określa, jaką rolę w utworze pełni magia (rozpoznaje sposób kreowania świata przedstawionego) – porównuje wzorzec miłości ukazany w Dziejach Tristana i Izoldy z wzorcami współczesnymi – określa źródła związanego z kulturą rycerską średniowiecznego kultu czystości, dziewictwa, kobiety – przedstawia swoją koncepcję odczytania wiersza Haliny Poświatowskiej i uzasadnia ją, odwołując się do tekstu</p>
<p>; wyjaśnia pojęcie legenda biograficzna – czyta ze zrozumieniem fragment tekstu naukowego (Jesieni średniowiecza J. Huizingi); na jego podstawie wymienia motywy tematyczne kultury średniowiecza związane ze śmiercią</p>	<p>wyjaśnia, czym była jesień średniowiecza i jakie zjawiska kulturowe wiążą się z tym określeniem) – wie, że w każdej epoce istniał nieoficjalny nurt kultury nazywany „kulturą karnawału”: prześmiewczy, ludowo-jarmarczny, opozycyjny wobec kultury oficjalnej</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Rozmowy mistrza Polikarpa ze Śmiercią: określa tematykę i problematykę utworu – parafrazuje tekst (znajduje współczesne odpowiedniki form archaicznych) – przedstawia i opisuje bohaterów utworu; charakteryzuje śmierć i jej zachowanie – wskazuje w Rozmowie...</p>	<p>– zauważa w utworze elementy zarówno dydaktyczno-moralizatorskie, jak i ludyczne oraz komiczne – wskazuje w nim elementy satyry społecznej – wyjaśnia, czym były średniowieczne moralitety (określa ich tematykę, charakter i funkcję) – odwołując się do wiedzy o światopoglądzie epoki, panującej filozofii, koncepcji człowieka itp.,</p>

<p>komizm sytuacyjny, komiczną degradację obrazu śmierci, wymieszanie grozy i śmieszności – wskazuje w utworze cechy dialogu jako gatunku średniowiecznej literatury moralistycznej – wyjaśnia, czym był średniowieczny motyw tańca śmierci (dance macabre), odnajduje go w różnych dziełach sztuki i utworach literackich – dostrzega dydaktyczno-moralizatorskie przesłanie Rozmowy... i dzieł sztuki zawierających motyw tańca śmierci – poprawnie posługuje się terminami: teocentryzm, alegoria, utwór dydaktyczno-moralizatorski, dialog, taniec śmierci – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy (fragment Jesieni średniowiecza J. Huizingi), znajduje w nim informacje potrzebne do interpretacji utworu – wskazuje koniec świata i Sąd Ostateczny jako częsty motyw w sztuce średniowiecza – interpretuje sposób przedstawienia Sądu Ostatecznego na obrazie Lochnera; odnajduje w nim cechy właściwe sztuce średniowiecza – odnajduje w utworze i rozpoznaje różne rodzaje archaizmów</p>	<p>uzasadnia powszechność motywów eschatologicznych w literaturze i sztuce średniowiecza – na podstawie czytanych fragmentów Jesieni średniowiecza przedstawia trzy wątki tematyczne wiążące się ze śmiercią w literaturze i sztuce średniowiecza – wskazuje w utworze i wyjaśnia archaizmy leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe, składniowe –</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem fragmentów Boskiej komedii Dantego – określa tematykę i zamysł dzieła (przestroga dla błądzącej ludzkości, którą trzeba zawrócić ze złej drogi) – streszcza, opowiada poznane fragmenty – przedstawia głównych bohaterów poematu – wskazuje i wyjaśnia elementy alegoryczne oraz symboliczne pojawiające się w czytanych fragmentach – poprawnie posługuje się pojęciami: eschatologia, alegoria, tercyna – na podstawie lektury przedstawia średniowieczne wyobrażenie ziemi, piekła, czyśćca i raju – porównuje obraz piekła w Boskiej komedii i na obrazie Memlinga Piekło – wyjaśnia, czemu Boską komedię uważa się za summę średniowiecza (udowadnia, że zmierza ona do uporządkowania obrazu świata) – interpretuje wiersz Różewicza Grób Dantego w Rawennie, wykorzystując wskazówki z podręcznika</p>	<p>– objaśnia tytuł utworu – analizuje środki stylistyczne służące opisowi mąk piekielnych, określa ich funkcje – porównuje obrazy zaświatów i stosunek do życia ziemskiego Homera i Dantego – wykorzystuje różne konteksty (biograficzny, filozoficzny, kulturowy) do interpretacji fragmentów wskazuje w utworze Dantego elementy średniowieczne i znamionujące nową epokę – określa, jak poeta pojmuje miłość – przedstawia własną propozycję odczytania wiersza Różewicza Grób Dantego w Rawennie, uzasadnia ją</p>

Renesans	Renesans
<p>– rozumie podstawy periodyzacji literatury, podaje ogólne informacje o renesansie (nazwa, czas trwania, kolebka epoki, główne hasła) – wskazuje antyk jako źródło renesansu – wskazuje najważniejsze idee renesansowe – wyjaśnia terminy: humanizm, reformacja; – wymienia najważniejszych renesansowych humanistów i podaje podstawowe informacje na ich temat – przedstawia krótko wybitnych twórców włoskiego renesansu podaje podstawowe informacje na temat re</p>	<p>- podaje szersze informacje nt. humanizmu i reformacji – wyjaśnia, jak się przejawiał renesansowy kult starożytności – szerzej prezentuje sylwetki wybitnych humanistów oraz mistrzów włoskiego renesansu na podstawie samodzielnie znalezionych informacji</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Mowy o godności człowieka G. Pico della Mirandoli (fragm.) oraz Pieśni XIX, ks. II, Pieśni XXIV, ks. II i wybranych fraszek J. Kochanowskiego, a także oraz fragmentów związanej z nimi literatury naukowej; rozpoznaje ich tematykę i problematykę – wskazuje człowieka i jego sprawy jako temat filozofii i literatury renesansu – prezentuje sylwetki mistrzów włoskiego renesansu oraz wybitnych humanistów europejskich – wymienia najważniejsze „hasła” odrodzenia i krótko je komentuje – określa, jaka koncepcja człowieczeństwa wylania się z czytanych utworów; przedstawia renesansową koncepcję godności człowieka – określa, jaka koncepcja poety (artysty) zawarta jest w Pieśni XXIV, ks. II – wskazuje środki stylistyczne w utworach Kochanowskiego i określa ich funkcje (np. porównania, epitety, przerzutnie...) – na podstawie czytanych tekstów określa, jak w renesansie zmieniły się (w stosunku do średniowiecza) poglądy na człowieka, jego relacje ze światem i Bogiem – wyjaśnia, jak myśliciele renesansu pojmowali – przedstawia pieśń i fraszkę jako gatunki literackie; wymienia rodzaje fraszek (odnosi je do konkretnych utworów) – określa miejsce pieśni i fraszek w twórczości Kochanowskiego (w zakresie wiadomości zawartych w podręczniku) – rozpoznaje wiersz sylabiczny – wskazuje mitologiczne wątki i motywy w dziełach J. Kochanowskiego, objaśnia je –</p>	<p>– charakteryzuje humanizm jako prąd umysłowy odrodzenia; określa jego źródła światopoglądowe – wykorzystuje samodzielnie znalezione informacje do przedstawienia postaci renesansowych humanistów i ich dorobku – „hasła” renesansowe (np. człowiekiem jestem...) czyni kluczem do odczytania wskazanych utworów J. Kochanowskiego – w Pieśni XIX, ks. II i znanych fraszkach dostrzega nawiązania do filozofii stoickiej i epikurejskiej – porównuje renesansową koncepcję artysty (na podstawie Pieśni XXIV) z jego statusem w starożytności (na podstawie poznanych utworów Horacego) i w średniowieczu – porównuje Pieśń XXIV Kochanowskiego z odą Horacego Wybudowałem pomnik; określa stosunek artystów renesansowych do wzorów antycznych – wyjaśnia, czym był horacjanizm – analizuje budowę wersyfikacyjno-składniową pieśni – charakteryzuje pieśń jako gatunek renesansowy, zwracając uwagę na jego tradycję literacką – omawia wartość artystyczną znanych pieśni i fraszek – wyjaśnia, czym jest epigramat – interpretuje wymowę fresku Michała Anioła Stworzenie Adama, zwracając uwagę na relacje między Bogiem a człowiekiem – interpretuje dzieła sztuki renesansowej w kontekście filozofii renesansowej o renesansowej koncepcji interpretuje fraszki Kochanowskiego, sytuując je w kontekście filozoficznym (stoicyzm, epikureizm) – wyjaśnia, dlaczego</p>

<p>w czytanych utworach literackich i poznawanych dziełach sztuki wskazuje nawiązania sztuki renesansu do antyku – komentuje i interpretuje dzieła sztuki renesansowej (z podręcznika) – wyjaśnia określenie curriculum vitae – wie, w jakich sytuacjach potrzebne jest dziś CV – pisze własne CV w różnych formach (opisowej i w punktach) – analizuje strukturę tekstu naukowego; odczytuje jego sens, główną myśl, śledzi argumentację – realizuje projekt edukacyjny związany dotyczący sztuki renesansu i jej twórców; wykorzystuje zasoby stron internetowych – wykazuje się znajomością i rozumieniem poznanych w szkole podstawowej fraszek Kochanowskiego – odwołując się do fraszek, określa renesansowy ideał życia – nazywa rodzaje fraszek (żartobliwa, filozoficzno- -refleksyjna, autobiograficzna, autotematyczna, satyryczna itp.), podając przykłady konkretnych utworów</p>	<p>fraszki Kochanowskiego można uważać za „pamiętnik liryczny poety”; buduje dłuższą wypowiedź na ten temat</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem wybranych pieśni, psalmów i fraszek J. Kochanowskiego (w tym: Hymn, Pieśń II ks. I) oraz fragmentów związanej z nimi literatury naukowej; rozpoznaje ich tematykę i problematykę – na podstawie czytanych utworów oraz dzieł sztuki określa stosunek twórców renesansowych do natury – określa, jaki obraz Boga, świata i człowieka wyłania się z ww. utworów – wskazuje obecny w hymnie topos Boga artysty (Deus artifex) – dostrzega wpływ filozofii stoickiej i epikurejskiej na światopogląd poety interpretuje dzieła, wskazując ukazane w nich wartości ważne dla poety – określa, jaką funkcję w utworach Kochanowskiego pełnią opisy natury – charakteryzuje pieśń i hymn jako gatunki literackie i wskazuje ich cechy w utworach Kochanowskiego – określa relacje między człowiekiem a Bogiem przedstawione w psalmach – wyjaśnia, na czym polega specyfika przekładu psalmów Kochanowskiego – wyjaśnia pojęcie parafrazy, odnosząc je do czytanych utworów – analizuje budowę wersyfikacyjno-składniową czytanych wierszy – wskazuje zastosowane</p>	<p>– przedstawia renesansowy obraz świata i człowieka w Hymnie J. Kochanowskiego w kontekście filozofii renesansu – wyjaśnia, czym był renesansowy klasycyzm (jako styl w sztuce i jako światopogląd) – interpretuje wskazane pieśni i fraszki J. Kochanowskiego w kontekście filozoficznym (stoicyzm, epikureizm, neoplatonizm)</p>

<p>w wierszach środki stylistyczne i określa ich funkcje – przedstawia cechy stylu klasycznego; odnosi je do utworu Kochanowskiego oraz dzieł sztuki renesansu – określa, na czym polega nowa, optymistyczna wizja świata przedstawiona w literaturze renesansowej– wyjaśnia, dlaczego renesans nazywany jest epoką odkryć (ogólnie i na podstawie czytanych utworów) – rozpoznaje kontynuacje i nawiązania do ideałów renesansowych w poezji współczesnej– czyta ze zrozumieniem tekst naukowy; przetwarza zawarte w nim informacje – analizuje strukturę tekstu naukowego; odczytuje jego główną myśl i argumentację; śledzi sposób prowadzenia wyводу</p>	
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem noweli Boccaccia Sokół, wybranych sonetów Petrarcki oraz fragmentów Pieśni świętojańskiej o Sobótce Kochanowskiego – rozpoznaje tematykę i problematykę ww. utworów oraz dostrzega ich związek z renesansową wizją świata – odwołując się do czytanych utworów, wykazuje, iż nowym bohaterem literatury renesansowej jest zwykły człowiek i świat jego uczuć – określa, jak Petrarcka pojmuje miłość – przedstawia sytuację liryczną i przeżycia wewnętrzne podmiotu mówiącego w sonetach – charakteryzuje sonet jako gatunek liryczny – wskazuje charakterystyczne dla Petrarcki środki literackie (np. antyteza, oksymoron, kontrast) i określa ich funkcje odwołując się do utworów literackich i obrazów, omawia wizerunek kobiety w poezji i malarstwie renesansu – analizuje renesansowe opisy kobiecej urody – przedstawia Pieśń świętojańską o Sobótce jako pierwszą polską sielankę – streszcza, opowiada wydarzenia przedstawione w noweli Sokół – nazywa uczucia i przeżycia wewnętrzne bohaterów, określa motywy ich decyzji – ocenia postępowanie bohaterów i uzasadnia swoje sądy– w czytanych utworach rozpoznaje nawiązania do antyku (motywy, wartości, wskazuje apelatywny i okolicznościowy charakter Pieśni o spustoszeniu Podola – określa, na jakie</p>	<p>– przedstawia okoliczności powstania utworów; wykorzystuje kontekst historyczny i polityczny do pełnego ich odczytania – porządkuje w problemowe całości wiadomości na temat myśli polityczno-społecznej w renesansie; tworzy bazę danych – interpretuje wzorzec osobowy obywatela- -patrioty w kontekście renesansowej koncepcji człowieka – w czytanych utworach rozpoznaje styl retoryczny, wskazując typowe dla niego środki stylistyczne (i określając ich funkcje) – interpretuje rozmowę Antenora z Aleksandrem jako spór retoryczny; śledzi i ocenia argumentację każdej ze stron, rozpoznaje argumenty uczciwe i nieuczciwe – wymienia gatunki publicystyki renesansowej (np. kazanie, oracja) – interpretuje metaforę pasterza i stada w pieśni chóru z Odprawy posłów greckich – porównuje różne modele władcy pojawiające się w myśli społecznej renesansu (Kochanowski, Machiavelli...) – * wskazuje w utworach charakterystyczne środki stylistyczne (np. inwersje, antytezy, peryfrazy, neologizmy) i określa ich funkcje – syntetycznie przedstawia poglądy autorów piśmiennictwa renesansowego na kwestie władzy, państwa i powinności obywatelskich; przywołuje znane utwory – syntetycznie przedstawia obraz człowieka ukazany w pieśniach Kochanowskiego – pisze pracę na temat relacji moralności</p>

<p>ważne dla szlachty wartości powołuje się poeta w Pieśni o spustoszeniu Podola – sporządza plan dekompozycyjny czytanego utworu – zabiera głos w dyskusji na temat roli i odpowiedzialności rządzących; formułuje pytania, odpowiedzi, oceny, uzasadnienia – buduje wypowiedzi argumentacyjne, formułuje tezy i argumenty zgodne z zasadami retoryki; nadaje im spójną, uporządkowaną formę – wygłasza samodzielnie przygotowane przemówienie (orację) na wskazany temat, – dostrzega zmiany w zakresie znaczeniowym wyrazów (np. cnota, prawy) – rozpoznaje słownictwo o charakterze wartościującym – wskazuje w tekstach archaizmy; wyjaśnia ich znaczenie – w Kazaniach Skargi rozpoznaje stylizację biblijną, analizuje służące jej środki językowe i określa funkcję</p>	<p>i polityki; buduje wypowiedź w sposób świadomy, ze znajomością jej funkcji językowej, z uwzględnieniem celu i z zachowaniem zasad retoryki</p>
<p>utworów Kochanowskiego: fraszek (np. O żywocie ludzkim, Człowiek Boże igrzysko); pieśni (np. Pieśń IX ks. II, Pieśń III ks. II) i Trenów (fragmenty); rozpoznaje ich tematykę i problematykę – przedstawia utwory, zwracając uwagę na ich filozoficzno-refleksyjny charakter – interpretuje czytane utwory, wykorzystując kontekst gatunkowy – na podstawie czytanych utworów charakteryzuje niepokoje ludzi renesansu – wskazuje obecne w utworach toposy (np. świat- -teatr, człowiek-Boże igrzysko, Fortuna, życie- -żegluga i określa ich znaczenie; interpretuje ich sensy – rekonstruuje renesansowy wzorzec mędrca, nieczulego na odmiany losu – charakteryzuje poetykę czytanych utworów Kochanowskiego: budowę stroficzną, wersyfikację, sposób kształtowania monologu lirycznego, funkcję środków stylistycznych – określa filozoficzną koncepcję bytu ludzkiego zawartą w czytanych utworach; rozpoznaje elementy stoickie i epikurejskie – przedstawia tematykę i poetykę Trenów – interpretuje Trens IX, X, XI, XIX, zwracając uwagę na zmieniające się uczucia i przemianę światopoglądową podmiotu lirycznego – przedstawia przemiany uczuć i stanów wewnętrznych podmiotu lirycznego Trenów, analizując ukazujące je</p>	<p>– porównuje koncepcje człowieka (życia ludzkiego) i świata w różnych znanych sobie utworach Jana Kochanowskiego, zwracając uwagę na „renesansowe niepokoje” – interpretuje czytane utwory, wykorzystując kontekst filozoficzny – określa, jak w czytanych pieśniach Kochanowskiego jest opisana natura świata; porównuje je z Hymnem porównuje funkcjonowanie motywów śmierci, przemijania, zmienności itp. w poezji i malarstwie renesansu, wnioskuje o zmianach zachodzących w światopoglądzie epoki – analizuje czytane utwory: stawia hipotezy interpretacyjne i weryfikuje je na podstawie elementów wiersza; *– do interpretacji pieśni Kochanowskiego wykorzystuje wiadomości znalezione w tekstach naukowych – charakteryzuje wizję świata zawartą w Trenach – w wybranych trenach odnajduje zasady renesansowego klasycyzmu – dokonuje analizy i interpretacji wybranych trenów z cyklu z uwzględnieniem różnorodnych kontekstów filozoficznych i kulturowych; określa funkcje nawiązań antycznych – w czytanych opracowaniach znajduje informacje służące pogłębieniu lektury Trenów; selekcjonuje je, przetwarza i wykorzystuje we własnych wypowiedziach</p>

<p>środki stylistyczne – określa nową koncepcję Boga, człowieka i świata zawartą w Trenach – *opisuje kompozycję cyklu – charakteryzuje tren jako gatunek literacki, *zwracając uwagę na jego wzorzec kompozycyjny; wskazuje jego antyczny rodowód – dostrzega obecność motywów biblijnych i mitologicznych, określa ich funkcje – dostrzega nawiązania do Trenów w poezji współczesnej – dokonuje analizy i interpretacji wybranego trenu; pisze pracę na ten temat – określa znaczenie Trenów w tradycji kultury</p>	<p>– pisze dłuższą pracę na temat koncepcji świata i człowieka w twórczości Kochanowskiego – interpretuje wiersze współczesne zawierające nawiązania do Trenów – omawia znaczenie Trenów w tradycji kultury</p>
<p>– wypowiada się na temat renesansowego przełomu w kulturze Europy (np. nowe spojrzenie na człowieka, rola druku, wpływ wzorów antycznych, stosunek do twórczości i sztuki) – wyjaśnia, na czym polegał renesansowy antropocentryzm – wyjaśnia znaczenie postulatu Ad fontes! – korzysta ze słowników: rozpoznaje strukturę budowy hasła słownikowego i noty encyklopedycznej; samodzielnie redaguje definicje wzorowane na encyklopedycznych – opisuje renesans jako okres, kiedy ukształtowała się ogólnonarodowa odmiana polszczyzny – określa czynniki, które wpłynęły na rozwój stylistyczny polszczyzny – sporządza przedmiotową bazę danych zawierającą informacje (artykuły, teksty, obrazy, fragmenty utworów, nagrania itp.) związane z renesansem</p>	<p>– zdobywa i porządkuje informacje z różnych źródeł; sporządza przejrzyste, czytelne notatki, tak by łatwo odtworzyć zgromadzone wiadomości – wyjaśnia szerzej, dlaczego renesans jest uważany za epokę odkryć wskazuje wewnętrzną złożoność epoki; wyjaśnia, na czym polegał kryzys filozoficzny – w przedmiotowej bazie danych klasyfikuje i kategoryzuje informacje związane z renesansem według przyjętej zasady</p>
<p style="text-align: center;">Barok</p> <p>– określa ramy czasowe baroku i główne prądy filozoficzne – wyjaśnia pojęcia: barok, kontrreformacja, racjonalizm – wymienia najwybitniejszych uczonych epoki i ich zasługi – ogólnie przedstawia obraz świata i człowieka wypływający z filozofii baroku – krótko przedstawia racjonalizm jako prąd filozoficzny – wymienia najważniejsze cechy stylu barokowego – rozpoznaje budowę barokowe – samodzielnie znajduje informacje o epoce w dostępnych źródłach – korzysta ze słowników specjalistycznych, albumów oraz z zasobów multimedialnych</p>	<p style="text-align: center;">Barok</p> <p>– szerzej przedstawia kontekst historyczny i kulturowy epoki – omawia przemiany w nauce i filozofii mające wpływ na kształtowanie się nowej epoki – przedstawia wpływ kontrreformacji na literaturę i sztukę– znalezione informacje porządkuje w problemowe całości</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem sonetów Sępa-Szarzyńskiego oraz wiersza</p>	<p>– na podstawie czytanych wierszy przedstawia barokową wizję Boga,</p>

<p>Naborowskiego Krótkość żywota – rozpoznaje tematykę oraz problematykę czytanych utworów oraz ich związek z filozofią baroku – na podstawie czytanych utworów przedstawia kryzys wiary w człowieka, który przynosi nowa epoka – przedstawia dylematy ludzi baroku, – przedstawia koncepcję bytu ludzkiego jako „wiecznej wojny” w sonetach Sępa-Szarzyńskiego – w czytanych utworach wskazuje cechy stylu barokowego (niepokój, nieład, skomplikowanie, niejasność, dysharmonia) – w czytanych wierszach wskazuje i nazywa typowe dla stylu barokowego środki stylistyczne, np.: inwersja składniowa, przerzutnia, antyteza, paradoks, oksymoron, peryfraza, instrumentacja głoskowa, itp.; określa ich funkcje – na podstawie przeczytanych wierszy oraz obejrzanych dzieł malarstwa i rzeźby wyjaśnia, jaką funkcję pełnił w sztuce baroku topos marności (vanitas) – określa, jakie uczucia i refleksje budzi w podmiotach lirycznych czytanych wierszy świadomość śmierci i przemijania – wskazując wspólne motywy, podstawy światopoglądowe, podobne środki wyrazu –</p>	<p>człowieka i świata – podaje ogólne informacje biograficzne o autorach czytanych dzieł – porównuje cechy stylu barokowego w czytanych utworach poetyckich oraz w dziełach innych sztuk (np. w architekturze), wskazując środki artystyczne typowe dla twórcy danego dzieła – dokonuje analizy i interpretacji czytanych wierszy – na podstawie poznanych utworów oraz literatury przedmiotu przygotowuje dłuższą wypowiedź na temat motywu marności w sztuce baroku; wygłasza ją na podstawie samodzielnie opracowanego konspektu – *</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Hamleta (fragmentów); określa jego tematykę i problematykę – podaje ogólne informacje o Szekspirze i jego epoce, wykorzystując je jako kontekst do interpretacji dzieła; wykorzystuje wiadomości z podręcznika, określa rolę w dramacie, wskazuje motywy postępowania, ocenia ich decyzje; stosuje słownictwo oceniające i wartościujące – dokonuje analizy i interpretacji wybranych fragmentów czytanego dramatu, odczytując uczucia, cele i postawy bohatera, a także funkcję danego fragmentu w dziele – wyjaśnia znaczenie słowa hamletyzować (odwołując się do dramatu Szekspira) – interpretuje monolog Hamleta, przedstawiając istotę wewnętrznego sporu bohatera – w poznanych fragmentach dramatu odnajduje toposy vanitas oraz świata-teatru; określa wyłaniającą się z nich wizję człowieka – wykorzystuje informacje znalezione w tekstach naukowych</p>	<p>– na podstawie poznanych fragmentów określa, jaka wizja człowieka i świata wyłania się z dramatu Szekspira; interpretuje wiersz Herberta (sposób ukształtowania monologu lirycznego, podmiot liryczny i adresat, metaforyka, wartości itp.); wyjaśnia, na czym polega uniwersalność przeciwstawionych sobie postaw – śledzi argumentację i sposób prowadzenia wywodu w tekście naukowym; wykorzystuje zawarte w nim informacje do pogłębionego odczytania dramatu Szekspira – przedstawia wpływ Szekspira na rozwój teatru europejskiego – wskazuje obecność różnych konwencji stylistycznych w znanym dramacie Szekspira (złamanie zasady decorum). – formułuje oceny i opinie estetyczne związane z obejrzanym spektaklem – interpretuje Tren Fortynbrasa jako utwór o różnych postawach wobec rzeczywistości i o władzy despotycznej</p>

<p>(interpretacyjnych) do pogłębienia odbioru lektury – interpretuje nawiązania do dramatów szekspirowskich w dziełach późniejszych epok – określa, jakie postawy (koncepcje władzy) symbolizują Hamlet i Fortynbrasa w wierszu Herberta Tren Fortynbrasa</p>	
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem powieści Cervantesa (fragmentów) – określa tematykę i problematykę utworu, wyjaśnia, na czym polega jego wielowarstwowość i złożoność – określa elementy świata przedstawionego – charakteryzuje tytułowego bohatera i jego giermka, omawia ich filozofie życiowe, motywy postępowania, ocenia decyzje itp. – ocenia efekty szlacheckich czynów Don Kichote’a – określa sposób prowadzenia narracji – określa stosunek narratora do bohatera i świata przedstawionego (przytacza właściwe cytaty) – rozpoznaje różne konwencje obecne w powieści (fantastyczną, realistyczną) – rozpoznaje w tekście patos, tragizm i komizm – odczytuje Don Kichote’a jako powieść o roli literatury (i jej sile) w życiu człowieka – uczestniczy w klasowej dyskusji na temat interpretacji postaci Don Kichote’a i jego marzeń; buduje wypowiedzi argumentacyjne z odwołaniem do lektury – pisze rozprawkę na temat lektury</p>	<p>– rozpoznaje zasadę zestawienia Don Kichote’a i Sancho Pansy (np. idealista – pragmatyk) – interpretuje utwór, wykorzystując potrzebne konteksty (biograficzny, kulturowy, filozoficzny) – wysuwa wnioski na temat charakteru świata przedstawionego (realizm czy fantastyka?); przedstawia różne hipotezy odczytania dzieła – wyjaśnia pojęcie parodii; wykorzystuje je w interpretacji utworu (fragmentów) – uczestniczy w klasowej dyskusji na temat roli literatury w życiu człowieka (ma wyznaczać ideały – czy przedstawiać rzeczywistość?) – wyjaśnia termin donkiszoteria</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Makbeta – rozpoznaje tematykę i problematykę dramatu oraz jego związek z światopoglądem baroku – rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego, określa przestrzeń sceniczną, w której rozgrywa się akcja utworu – streszcza przebieg wydarzeń ukazanych w dramacie – charakteryzuje bohaterów, ocenia ich decyzje, wskazuje motywy postępowania; stosuje słownictwo oceniające i wartościujące, uzasadnia swoje sądy – analizuje przemiany osobowości Makbeta i wskazuje źródła jego klęski – porównuje kreacje Makbeta i Lady Makbet – analizuje sposób przedstawienia w Makbecie problemu władzy; odnajduje w dramacie toposy życia-teatru oraz vanitas; odnosi je do ogólnego obrazu człowieka i świata</p>	<p>– odwołując się do treści utworu, określa, jaka wizja człowieka i świata wyłania się z dramatów Szekspira; – interpretuje Makbeta jako dramat władzy i namiętności ludzkich – opisuje przemiany zachodzące w psychice Makbeta i lady Makbet, określając środki literackie, jakimi są ukazane – wyjaśnia, dlaczego postacie Makbeta i Lady Makbet stały się ponadczasowymi znakami kultury europejskiej – charakteryzuje język i styl dramatu Szekspirowskiego (m.in. wskazuje słownictwo z różnych zakresów stylistycznych) – wskazuje przenikanie się różnych konwencji stylistycznych (prowadzących do złamania zasady decorum) – porównuje dramat Szekspirowski z dramatem antycznym (na wybranych przykładach) – przygotowuje</p>

<p>w twórczości Szekspira – rozpoznaje w Makbecie obecność motywu iluzji i dostrzega jego związek z światopoglądem epoki – wykorzystuje w interpretacji dramatu potrzebne konteksty (historyczny, filozoficzny, literacki, egzystencjalny itp.) – wskazuje w Makbecie najważniejsze cechy dramatu Szekspirowskiego (złamanie zasad trzech jedności i decorum, budowa, bohaterowie, nowa koncepcja tragizmu itd.) – dostrzega w utworze obecność różnych konwencji (fantastyka, realizm, tragizm, komizm itp.); wskazuje właściwe fragmenty – czyta ze zrozumieniem teksty naukowe; wykorzystuje zawarte w nich informacje do pogłębionego odczytania dzieł Szekspira – uczestniczy w dyskusji na temat utworu; formułuje pytania, odpowiedzi, oceny – pisze dłuższą wypowiedź argumentacyjną na temat problematyki Makbeta – zna przynajmniej jedną inscenizację wybranego dramatu Szekspira relacjonuje przeżycia związane z obejrzanym spektaklem; wykorzystuje słownictwo związane z teatrem – pisze własną recenzję obejrzanego spektaklu z wykorzystaniem właściwego słownictwa i frazeologii – czyta ze zrozumieniem teksty naukowe; wykorzystuje zawarte w nim informacje do pogłębionego odczytania dzieł Szekspira</p>	<p>i wygłasza referat lub prezentację na temat Szekspira, jego dramatów i teatru elżbietańskiego – analizuje tekst naukowy: odczytuje zawarte w nim sensory, główną myśl, sposób prowadzenia wywodu – porównuje spektakl z literackim pierwowzorem, uwzględniając różne elementy dzieła (przestrzeń sceniczna, bohaterowie, zdarzenia, kompozycja, warstwa ideowa) – formułuje oceny estetyczne – wskazuje teatralne środki wyrazu artystycznego i określa ich związek z koncepcją całości przedstawienia</p>
<p>odwołując się do przykładów konkretnych dzieł, wskazuje efekt iluzji w architekturze i malarstwie (iluzjonizm) – wyjaśnia, czym jest przekład oraz *przekład artystyczny</p>	<p>– określa wspólne znaczenia toposów: życia-snu, życia-teatru i vanitas, odnosi je do barokowej wizji świata i człowieka –</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Skąpca Moliera; rozpoznaje jego tematykę i problematykę – streszcza przebieg wydarzeń ukazanych w dramacie – charakteryzuje bohaterów dramatu Moliera, zwracając uwagę na elementy satyry społecznej – tworzy portret psychologiczny tytułowego bohatera – interpretuje Skąpca jako komedię charakterów, odkrywając jednocześnie gorzką wymowę utworu – wskazuje środki artystyczne tworzące portrety bohaterów (np. karykaturę, wyolbrzymienie, środki tworzące komizm) – odnajduje w dramacie różne rodzaje komizmu: komizm sytuacyjny, językowy, postaci – dokonuje szczegółowej,</p>	<p>– interpretuje Skąpca jako demaskowanie przed widzem iluzji ludzkich postaw – w postaciach dramatu odnajduje typowych przedstawicieli społeczeństwa XVII-wiecznej Francji; dostrzega realia społeczne – dostrzega sztuczność zakończenia i odkrywa zawartą w utworze przestrożę – pogłębia charakterystykę Harpagona, wykorzystując potrzebne konteksty – wyjaśnia znaczenie pojęcia qui pro quo jako formy komizmu sytuacyjnego, ilustruje je przykładami ze Skąpca – podaje informacje o Molierze i jego czasach na podstawie podręcznika przedstawia je w postaci referatu ilustrowanego różnymi materiałami – wskazuje w Skąpcu cechy dramatu</p>

<p>ukierunkowanej analizy i interpretacji wskazanego fragmentu dramatu – wyjaśnia, na czym polega uniwersalna wymowa utworu Moliera – podaje podstawowe informacje o klasycyzmie francuskim XVII w. (na podstawie podręcznika) – tworzy wypowiedzi argumentacyjne, formułuje tezy i argumenty – tworzy spójną wypowiedź na temat problematyki utworu we wskazanej formie (np. charakterystyka, rozprawka) – tworząc własny tekst, stosuje zasady poprawności językowej i stylistycznej</p>	<p>klasycystycznego – opracowuje i wygłasza przemówienie na temat problematyki utworu (np. mowę oskarżycielską przeciw Harpagonowi) – przygotowując wypowiedź, stosuje retoryczne zasady kompozycyjne</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Sonetu V Sępa-Szarzyńskiego oraz wierszy Naborowskiego (Na oczy królowej angielskiej) i J.A. Morsztyna (np. O swej pannie; Do trupa) – przedstawia tematykę i problematykę wierszy, dostrzegając ich związek z światopoglądem baroku – interpretuje wiersze, rozpoznając w nich charakterystyczne cechy stylu barokowego – przedstawia dramatyczny obraz egzystencji człowieka w kulturze baroku (rozdarcie między pragnieniem ziemskich rozkoszy a poczuciem ich nietrwałości); odwołuje się do czytanych utworów – odwołując się do tekstów, wyjaśnia terminy: koncept barokowy, konceptyzm, marinizm – określa, na czym polegają koncepty stanowiące podstawę wierszy; odnajduje i interpretuje ich puenty – w czytanych wierszach barokowych odnajduje topos miłości i śmierci– wskazuje środki stylistyczne typowe dla poezji konceptycznej (np. antyteza, gradacja, wyliczenie, nagromadzenie, kompozycja łańcuchowa, ekwiwokacja, , figura sumacji) i określa ich funkcje – wskazuje charakterystyczne cechy składni, leksyki i frazeologii czytanych utworów – odwołując się do przykładów poezji i malarstwa, przedstawia sposób ukazywania kobiety w sztuce baroku — wykorzystuje w interpretacji utworów i dzieł sztuki potrzebne konteksty, a zwłaszcza kontekst filozoficzny i egzystencjalny –</p>	<p>– analizuje i interpretuje wiersze, odnajdując w nich dramatyczny obraz egzystencji człowieka– wyjaśnia, w jaki sposób w czytanych tekstach zostały ukazane podstawowe problemy egzystencjalne: miłość, cierpienie, śmierć ⇒– podaje podstawowe wiadomości biograficzne o Naborowskim i Morsztynie jako twórcach baroku — wskazuje przykłady konceptów w malarstwie –) – określa koncepcję miłości obecną w barokowej poezji dworskiej– na przykładzie wierszy Naborowskiego wyjaśnia, czym był barokowy manieryzm – wyjaśnia termin akrostych</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Romea i Julii Szekspira – streszcza i opowiada utwór; określa jego tematykę i problematykę – charakteryzuje utwór jako tragedię, przedstawia konstrukcję wydarzeń,</p>	<p>– dokonuje analizy i interpretacji wskazanych scen dramatu (np. sceny balkonowej); charakteryzuje środki językowe i stylistyczne, określa ich funkcje – porównuje sposób opisywania urody</p>

<p>rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego, określa przestrzeń sceniczną – charakteryzuje bohaterów, ocenia ich decyzje, wskazuje motywy postępowania; stosuje słownictwo oceniające i wartościujące, uzasadnia swoje sądy – odnajduje w dramacie elementy barokowej wizji świata i człowieka – wyjaśnia, na czym polega tragizm bohaterów – analizuje sposób wykorzystania motywów miłości i śmierci – wykorzystuje w interpretacji dramatu potrzebne konteksty (historyczny, filozoficzny, literacki, egzystencjalny itp.) – wskazuje w utworze najważniejsze cechy dramatu Szekspirowskiego – dostrzega współwystępowanie różnych konwencji</p>	<p>kobiecej w monologu Romea i poezji barokowej – syntezuje wiedzę o dramatach Szekspira; przedstawia wyłaniającą się z nich wizję człowieka i świata – wyjaśnia, dlaczego postacie Romea i Julii stały się ponadczasowymi znakami kultury europejskiej – charakteryzuje język i styl dramatu (m.in. wskazuje słownictwo z różnych zakresów stylistycznych) — porównuje Romea i Julię z dramatem antycznym – porównuje Romea i Julię oraz Tristana i Izoldę jako archetypy tragicznych kochanków</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Pamiętników Paska (na podstawie fragmentów) – określa tematykę i problematykę utworu – czyta Pamiętniki Paska, odnajdując w nich świadectwo rodzimej kultury szlacheckiej (jako zapis obyczajów, stylu życia, mentalności, wyznawanych wartości itp.) – na podstawie znalezionych informacji i czytanych fragmentów Paska określa dwa oblicza sarmatyzmu (kult wolności – samowola; waleczność i tradycja rycerska – warcholstwo; gościnność – życie ponad stan; przywiązanie do tradycji – ksenofobia; religijność i katolicyzm – zabobonność...) – wyjaśnia pojęcia: Sarmata, sarmatyzm – gromadzi i porządkuje informacje o kulturze sarmackiej analizuje czytane fragmenty; określa na ich podstawie stosunek mentalność szlachcica Sarmaty, ważne dla niego wartości itp. – rozpoznaje realizm opisów Paska; wskazuje właściwe fragmenty, interpretuje je – wymienia gatunki literackie związane z nurtem sarmackim: pamiętniki, diariusze, listy, epos barokowy – na podstawie stylu Paska wymienia najważniejsze cechy polszczyzny szlacheckiej – w języku Pamiętników wskazuje przykłady makaronizowania; wyjaśnia termin – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy, przetwarza i porządkuje zawarte w nim informacje; odczytuje sens i główną myśl; wskazuje argumenty –</p>	<p>– szerzej omawia sarmatyzm jako rodzimą formację kulturową, przejawiającą się w różnych obszarach życia i kultury – określa zespół wartości i postaw związanych z postacią Sarmaty – wskazuje inne – poza literaturą – zjawiska związane z kulturą sarmacką, np. dwór szlachecki, strój, ceremoniał (uczty, zaślubiny, pogrzeby itp.), portret trumienny itp.; krótko je charakteryzuje dostrzega związek wartości sarmackich z etosem rycerskim – czyta ze zrozumieniem fragmenty literatury przedmiotu, wykorzystuje znalezione w nich informacje we własnych wypowiedziach – zbiera wiadomości dotyczące kultury sarmackiej z różnych źródeł; selekcjonuje, porządkuje i przetwarza znalezione informacje; buduje dłuższą wypowiedź (np. referat) – objaśnia etymologię słów: Sarmata, sarmatyzm – analizuje sceny batalistyczne w Pamiętnikach Paska pod względem słownictwa, frazeologii i składni – omawia cechy języka i stylu Paska; wskazuje barokową składnię zdań, makaronizmy i inne językowe wykładniki „ozdobności” i kwiecistości stylu — wskazuje filmowe środki wyrazu i określa ich funkcje –</p>

<p>interpretuje Pamiętniki, wykorzystując potrzebne konteksty (np. historyczny, kulturowy) – wypowiada się na temat obejrzanego filmu pokazującego kulturę sarmacką (np. Potopu Hofmana) – wskazuje charakterystyczne środki filmowe służące przekazaniu idei dzieła – pisze recenzję filmu</p>	
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem wierszy współczesnych zawierających nawiązania do baroku (np. Portret sarmacki E. Brylla, Lekcja anatomii (Rembrandta) S. Grochowiaka, Et in Arcadia ego W. Maja) – określa tematykę i problematykę wierszy – dostrzega nawiązania do baroku, interpretuje je, określa funkcję w przekazie wiersza – wiersze Grochowiaka i Maja odczytuje jako reinterpretacje XVII-wiecznych obrazów – odczytuje obrazy Rembrandta i Poussina, – odnajduje topos Arkadii przedstawiony na obrazie Poussina – przedstawia pochodzenie toposu Arkadii i związane z nim znaczenia –</p>	<p>– przedstawia propozycję interpretacji czytanego wiersza, wskazując w tekście miejsca stanowiące argumenty na poparcie własnej koncepcji interpretacyjnej — wyjaśnia, na czym polega uniwersalność toposu Arkadii w kulturze europejskiej</p>
<p>– syntetycznie przedstawia obraz Boga, człowieka i świata w literaturze, sztuce i filozofii baroku – odwołując się do poznanych utworów literackich i dzieł sztuki, przedstawia postawę człowieka baroku wobec śmierci i przemijania – omawia charakterystyczne motywy barokowej literatury i sztuki oraz ich symbolikę – analizuje język i styl poznanych utworów, wskazując w nim cechy typowe dla epoki i autorów – interpretując wybrane dzieła, zwraca uwagę na cechy stylu barokowego (niepokój, ruch, nieład, niejasność, dysharmonia, zmysłowość itd.) – pisze spójną wypowiedź argumentacyjną syntezującą wiedzę o epoce – na przykładzie wybranych przez siebie utworów poetyckich i dzieł sztuki (malarstwo, rzeźba, architektura) syntetycznie omawia cechy sztuki baroku – redaguje dłuższą wypowiedź na temat sztuki baroku, wygłasza ją; stosuje retoryczne zasady kompozycyjne – poprawnie używa terminów: barok, kontrreformacja, sztuka iluzjonistyczna, koncept barokowy, marinizm, . – czyta ze zrozumieniem tekst eseistyczny, wykorzystując znalezione</p>	<p>– na podstawie poznanych utworów i dzieł sztuki przedstawia barokowe postrzeganie piękna – porównuje dzieła barokowe i renesansowe (pod względem stylu, filozofii, niesionego przekazu) – przedstawia własne propozycje interpretacji poznanych utworów barokowych, uzasadnia je – dociera do różnych źródeł informacji na temat sztuki baroku, znajduje przykłady dzieł barokowych i ich opisów (w dostępnej literaturze przedmiotu, a także na stronach internetowych) – gromadzi, selekcjonuje, porządkuje i syntetyzuje znalezione samodzielnie informacje; tworzy plan własnej wypowiedzi na zadany temat – wygłasza referat na temat sztuki baroku, dbając o jego poprawną, uporządkowaną kompozycję i o komunikatywną formę przekazu – referat ilustruje prezentacją dzieł sztuki przygotowaną w dostępnym programie komputerowym</p>

<p>w nim informacje do pogłębienia wiedzy o sztuce baroku</p>	
<p style="text-align: center;">Oświecenie</p> <p>– podaje ogólne informacje o epoce oświecenia (nazwa, ramy czasowe, rola wiedzy i edukacji, przemiany społeczne) – wyjaśnia terminy: racjonalizm, empiryzm, deizm, ateizm, libertynizm – wyjaśnia nazwę „oświecenie” – przedstawia krótko najwybitniejszych filozofów epoki (Locke, Kant) – przedstawia najważniejsze założenia myśli filozoficznej epoki: racjonalizmu i empiryzmu – określa wpływ rewolucji francuskiej na kształtowanie się nowej epoki – omawia polskie reformy i ich twórców – przedstawia początki polskiej publicystyki – omawia rolę teatru w oświeceniu, wymienia jego najważniejszych twórców i najbardziej znaczące utwory – krótko przedstawia francuską Encyklopedię i encyklopedystów – tworzy hasła encyklopedyczne wskazanych pojęć</p>	<p style="text-align: center;">Oświecenie</p> <p>– określa, jakie zmiany społeczne wpłynęły na kształt epoki oświecenia– przedstawia historyczne tło polskiego oświecenia – przygotowuje i wygłasza referat lub prezentację na temat epoki; stosuje retoryczne zasady kompozycyjne w tworzeniu własnego tekstu – prezentuje Woltera, D. Diderota i J.J. Rousseau jako wybitnych myślicieli francuskiego oświecenia</p>
<p>– czyta ze zrozumieniem i interpretuje fragmenty utworu, dostrzegając w nich tendencje epoki (np. dydaktyzm i krytycyzm) — na podstawie poznanych fragmentów określa poglądy Woltera na naturę ludzką oraz stosunek pisarza do wojny– wyjaśnia znaczenie wyrazów: fatalista, fatalizm, krytycyzm</p>	<p>– prezentuje autora powiastki na tle epoki oświecenia — analizuje język utworu; wskazuje językowe przejawy dowcipu, sarkazmu, ironii</p>
<p>— określa, czym jest klasycyzm epoki oświecenia; dostrzega jego związek z filozofią racjonalizmu — w wierszu Naruszewicza i malarstwie epoki wskazuje kult rozumu ludzkiego, wiedzy i wynalazków– wskazuje peryfrazy jako środki typowe dla stylu klasycystycznego –</p>	<p>–</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Hymnu do miłości ojczyzny Krasickiego – interpretuje hymn Krasickiego, odnajdując w nim model patriotyzmu czasów klęski – wyjaśnia, dlaczego utwór stał się wzorcem liryki patriotycznej – analizuje budowę utworu, wskazując jego klasycystyczny charakter – analizuje słownictwo użyte w wierszu, wskazując czystość języka jako jedną z zasad utworu klasycystycznego – charakteryzuje hymn jako gatunek klasycystyczny – odnajduje zasady stylu klasycystycznego w malarstwie epoki – na</p>	<p>– przeprowadza pełną analizę i interpretację hymnu Krasickiego) – omawia wybrane dzieła sztuki oświeceniowego klasycyzmu, wskazując typowe dla nich cechy i zasady estetyczne – przedstawia klasycystyczny ideał języka i odnajduje go w znanych utworach Krasickiego odczytuje dzieła Canaletta jako obraz czasów stanisławowskich i jako przykłady malarstwa klasycystycznego– na podstawie podręcznika oraz samodzielnie znalezionych źródeł prezentuje sylwetki wybitnych postaci polskiego oświecenia (np. w formie:</p>

<p>podstawie podręcznika omawia działalność państwa w sferze kultury w czasach stanisławowskich: reformy, instytucje kulturalnooświatowe – podaje najważniejsze informacje o życiu i twórczości Krasickiego – redaguje noty biograficzne najważniejszych postaci polskiego oświecenia oraz hasła encyklopedyczne pojęć związanych z tą epoką w Polsce oraz instytucji kulturalnych i społecznych – przedstawia walkę o czystość języka polskiego i związane z nią instytucje – określa, czym jest klasycyzm epoki oświecenia; dostrzega jego związek z filozofią racjonalizmu</p>	<p>komentarza, gazetki klasowej, prezentacji multimedialnej)</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem satyr Krasickiego (także poznanych w szkole podstawowej), np. Pijaństwo, Do króla, Żona modna – rozpoznaje ich tematykę i problematykę oraz związek z założeniami ideowymi epoki; dostrzega prześmiewczy i krytyczny charakter – streszcza satyry, wskazuje sposoby portretowania postaci – rozpoznaje sposoby kreowania świata przedstawionego; dostrzega dialogowość, obrazki obyczajowe, retoryczność stylu (przytacza właściwe fragmenty) – wskazuje przykłady komizmu, sarkazmu i ironii – przedstawia satyrę jako gatunek literacki i jako konwencję estetyczną; rozróżnia satyrę polityczną i obyczajową – wyjaśnia, na czym polega dydaktyczno- -moralizatorski charakter czytanych utworów – porównuje satyryczny wymiar utworów Krasickiego i obrazów Hogartha, – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy, wykorzystując znalezione informacje do pogłębienia omawianych zagadnień – dostrzega nawiązania do tradycji oświeceniowych satyr w poezji współczesnej (np. w wierszu Jastruna Pijaństwo)</p>	<p>– interpretuje satyry Krasickiego, sytuując je w kontekście filozoficznym i kulturowym – na podstawie znanych satyr określa, jaki był stosunek poetów oświecenia do dziedzictwa sarmatyzmu – charakteryzuje język i styl czytanych satyr – porównuje środki artystyczne służące satyrze w malarstwie i literaturze – wnioskuje, dlaczego bajka, satyra i rozpoznaje finezyjność budowy satyry Do króla; interpretuje funkcję i wymowę zamysłu kompozycyjnego – *</p>
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem bajek Krasickiego (także poznanych w szkole podstawowej), np. Wstęp do bajek, Jagnię i wilcy, Ptaszki w klatce, Przyjaciel, Dewotka – analizuje wskazane bajki Krasickiego, zwracając uwagę na ich przejrzystą strukturę – zgodną z zasadami estetyki klasycystycznej – formułuje</p>	<p>– analizuje i interpretuje bajki Krasickiego, uwzględniając ich styl i moralizatorskie przesłanie – wyjaśnia pojęcia: alegoryzm (alegoryczny), aforyzm, sentencja (sentencjonalność stylu) – przedstawia sylwetkę Krasickiego jako najwybitniejszego polskiego poety oświecenia – pisze rozprawkę (*esej) na</p>

<p>przesłania dydaktyczno-moralizatorskie bajek (morały) – przedstawia bajkę jako gatunek klasycystyczny, wskazując m.in. charakter dydaktyczny, morał, puentę, alegoryzm, lapidarność itp. – rozróżnia bajki narracyjne i epigramatyczne – w dłuższej wypowiedzi (np. w formie rozprawki) opisuje pesymistyczną wizję świata wyłaniającą się z bajek Krasickiego</p>	<p>temat wizji świata wyłaniającej się z bajek i satyr Krasickiego; wykorzystuje literaturę przedmiotu, prawidłowo sporządza przypisy i zestawienie bibliograficzne, przytacza cytaty</p>
<p>– wykazuje się znajomością i zrozumieniem sielanek oraz Pieśni o narodzeniu Pańskim Karpińskiego – określa tematykę i problematykę utworów – określa temat, nastrój, charakter wierszy – charakteryzuje postać nadawcy (podmiotu lirycznego), opisując jego uczucia i sposób ich wyrażenia – podaje określenia składające się na uczuciowość sentymentalną – przedstawia cechy sielanki sentymentalnej (m.in. paralelizm między światem natury i przeżyciami ludzkimi, ludowość) – wskazuje środki stylistyczne: powtórzenia, paralelizmy składniowe, epitety; określa ich funkcje – w czytanych utworach literackich i w malarstwie epoki rozpoznaje topos Arkadii – opisuje park sentymentalny; wskazuje jego charakterystyczne elementy i określa ich znaczenia – przedstawia sentymentalizm jako prąd artystyczny oświecenia – interpretuje Pieśń o narodzeniu Pańskim jako przykład poezji religijnej epoki oświecenia; określa ukazane w niej relacje między Bogiem a człowiekiem – wskazuje w kolędzie charakterystyczne środki stylistyczne (np. apostrofy, wykrzyknienia, antytezy, oksymorony) i określa ich funkcje – czyta ze zrozumieniem tekst naukowy, znajdując w nim potrzebne informacje o literaturze sentymentalnej – wymienia główne tematy i motywy literatury sentymentalnej – wyjaśnia, jak sentymentalisci pojmowali człowieka i człowieczeństwo –</p>	<p>– na podstawie poezji i malarstwa przedstawia człowieka i świat jego przeżyć wewnętrznych jako pole zainteresowania sztuki sentymentalnej – ukazuje wpływ poglądów filozoficznych (Rousseau) na literaturę i sztukę – analizuje i interpretuje sielanki sentymentalne, zwracając uwagę na ukazaną w nich uczuciowość sentymentalną, związek z naturą i stylizowaną „prostotę” – wskazuje religijność jako ważną cechę polskiego sentymentalizmu – analizuje język i styl Pieśni o narodzeniu Pańskim; – dostrzega i interpretuje dydaktyczny zamysł Pieśni – szerzej charakteryzuje sentymentalizm jako prąd opozycyjny wobec klasycyzmu charakteryzuje pejzaż sentymentalny (na podstawie poezji i malarstwa); – na podstawie słowników podaje znaczenia dosłowne i przenośne wyrazu „ogród”,</p>
<p>– dostrzega obecność toposu Arkadii w poezji współczesnej (np. w wierszu Miłosza Piosenka pasterska) – interpretuje wiersz Miłosza, rozpoznając ukazany w nim arkadyjski obraz natury – odczytuje metaforyczną warstwę wiersza – wyjaśnia symbolikę ogrodu, odwołując się m.in. do</p>	<p>– analizuje i interpretuje wiersz: formułuje hipotezę interpretacyjną, a następnie weryfikuje ją na podstawie analizy – odwołując się do przykładów (literatura, malarstwo, inne dziedziny sztuki), wyjaśnia, jakie jest miejsce toposu Arkadii w kulturze europejskiej</p>

<p>wiadomości o epoce oświecenia – przedstawia pochodzenie i znaczenia toposu Arkadii</p>	
<p>– wykazuje się znajomością i rozumieniem Pieśń Legionów Polskich we Włoszech – interpretuje utwór, dostrzegając w nim nową koncepcję narodu i nowy model patriotyzmu – określa składniki utworu (zbiorowy podmiot liryczny, adresat, sytuacja liryczna, środki stylistyczne i językowe tworzące nastrój itp.) – analizuje warstwę językowo-stylistyczną oraz budowę wersyfikacyjno-składniową utworu – wskazuje środki stylistyczne (powtórzenia, apostrofy, formy czasowników) i określa ich funkcje; – określa rolę refrenu – wymienia bohaterów narodowych przywołanych w utworze i określa ich rolę –</p>	<p>– analizuje i interpretuje utwór, dostrzegając w nim etos narodu bez państwa — omawia okoliczności powstania pieśni, jej historię oraz wskazuje moment, kiedy stała się hymnem narodowym</p>
<p>– syntetycznie przedstawia informacje o oświeceniu – w Polsce i w kulturze europejskiej – charakteryzuje główne prądy filozoficzne (racjonalizm, empiryzm, poglądy Rousseau itp.) i określa ich wpływ na kulturę epoki – zestawia klasycyzm, sentymentalizm i rokoko jako różne prądy występujące w jednej epoce – analizuje język i styl poznanych utworów, wskazując w nich cechy typowe dla epoki i autorów – interpretując wybrane dzieła, zwraca uwagę na cechy stylu klasycystycznego i sentymentalnego – pisze spójną wypowiedź argumentacyjną syntezykującą wiedzę o epoce – redaguje dłuższą wypowiedź na temat filozofii, literatury i sztuki oświecenia, wygłasza ją; stosuje retoryczne zasady kompozycyjne – poprawnie używa terminów: racjonalizm, krytycyzm, libertynizm, klasycyzm, sentymentalizm itp. – czyta ze zrozumieniem teksty naukowe, wykorzystując znalezione w nich informacje do pogłębienia wiedzy o epoce</p>	<p>– na podstawie poznanych utworów i dzieł sztuki przedstawia oświeceniowe poglądy na człowieka i społeczeństwo – przedstawia własne propozycje interpretacji poznanych utworów czasu oświecenia, uzasadnia je – porównuje klasycyzm renesansowy i oświeceniowy (na przykładach konkretnych dzieł) — dociera do różnych źródeł informacji na temat literatury i sztuki oświecenia (w dostępnej literaturze przedmiotu, a także na stronach internetowych) – gromadzi, selekcjonuje, porządkuje i syntetyzuje znalezione samodzielnie informacje; tworzy plan własnej wypowiedzi na zadany temat – wygłasza referat na temat kultury oświecenia, dbając o jego poprawną, uporządkowaną kompozycję i o komunikatywną formę przekazu</p>

Kształcenie językowe i tworzenie wypowiedzi

Zagadnienia z zakresu kształcenia językowego

przewidziane do realizacji w klasie I

1. Budowa języka.
2. Język jako system znaków.
3. Styl biblijny.
4. Frazeologizmy, sentencje aforyzmy.
5. Mitologia i Biblia w języku – czyli mitologizmy i biblizmy
6. Procesy językowe w dawnej polszczyźnie.
7. Końcówki wyrazów dawniej i dziś.
8. Język i styl utworów średniowiecza.
9. Jak mówić i pisać pięknie i przekonująco? Retoryka dawniej i dziś.
Znaczenie retoryki w czasach renesansu.
10. Styl i stylizacja. Makaronizmy.
11. Wielką czy małą literą? Zawilości ortograficzne.
12. Język i styl różnych epok. Synteza materiału.

Wymagania podstawowe-oceny dopuszczający i dostateczny	Wymagania ponadpodstawowe-oceny dobry i bardzo dobry
– przedstawia język jako uporządkowaną całość; wymienia jednostki i podsystemy języka – wyjaśnia, czym jest gramatyka, wymienia jej działy – opisuje zdanie jako podstawową jednostkę wyrażania myśli – przedstawia i rozpoznaje w tekście typy i rodzaje zdań (oznajmujące, pytające i rozkazujące, pojedyncze i złożone, złożone podrzędnie, współrzędnie i wielokrotnie itp.) – rozpoznaje i analizuje zdania wielokrotnie złożone – wyjaśnia, czym jest leksem	– przedstawia język jako strukturę o budowie hierarchicznej (wymienia jednostki i podsystemy języka w odpowiednim porządku)
– wymienia różne typy znaków i podaje ich przykłady – rozpoznaje znaki naturalne i konwencjonalne w otaczającej rzeczywistości; odczytuje je – wyjaśnia, czym jest znak językowy – określa funkcje różnych typów znaków w tekście – omawia relacje między znakiem a rzeczywistością – odczytuje wybrane dzieła sztuki (np. malarstwa), rozpoznając w nich symbole i omawiając ich funkcje	– opisuje język jako system znaków –

<p>– rozróżnia pojęcie stylu i stylizacji – wymienia główne cechy stylu biblijnego (metaforyka, symbole, podniosłe słownictwo, archaizmy itp.) – w czytanych testach rozpoznaje charakterystyczne cechy stylu biblijnego, nazywa je i określa ich funkcje – zna słynne biblizmy, odczytuje ich znaczenia – rozpoznaje stylizację biblijną</p>	<p>rozpoznaje charakterystyczne cechy budowy zdania biblijnego (inwersja składniowa, paralelizmy składniowe, anafory, rozpoczynanie zdań od spójników itp.) – w czytanych tekstach wskazuje cechy stylu biblijnego, dokładniej je omawia i określa ich funkcje</p>
<p>– wyjaśnia, czym jest frazeologizm – rozpoznaje frazeologizmy w tekście, objaśnia ich znaczenia – korzysta ze słowników ogólnych języka polskiego i słownika frazeologicznego (także w wersji on-line) – na przykładach wybranych frazeologizmów odróżnia zamierzoną innowację językową od błędu językowego – dostrzega błędy frazeologiczne i poprawia je – wyjaśnia, czym jest sentencja, aforyzm, przysłowie (na przykładach) – poprawnie i stosownie używa frazeologizmów w swoich wypowiedziach – wymienia najważniejsze źródła frazeologizmów (mity greckie, Biblia, literatura) – podaje i wyjaśnia znane frazeologizmy wywodzące się z mitologii i Biblii, stosuje je w tekstach własnych – rozpoznaje nacechowanie stylistyczne różnych frazeologizmów (np. potoczne, uwznioślające)</p>	<p>– podaje większy zasób frazeologizmów (niż na poziom podstawowy) i wskazuje ich źródła – wyjaśnia, na czym polega błąd frazeologiczny (na przykładach) – rozpoznaje różne typy błędów frazeologicznych – określa funkcję innowacji frazeologicznej w tekście – podaje i objaśnia większy zasób mitologizmów i biblizmów (niż na poziom podstawowy) – wykorzystuje wiedzę z zakresu frazeologii w interpretacji tekstów kultury – wyjaśnia, czym są tzw. skrzydlate słowa; podaje przykłady, wyjaśnia pochodzenie tego terminu</p>
<p>– wyjaśnia pojęcie archaizmu językowego – rozróżnia rodzaje archaizmów (np. leksykalne, fonetyczne, słowotwórcze, fleksyjne, znaczeniowe, składniowe) – wyjaśnia, na czym polegała dwujęzyczność polskiego średniowiecza – wskazuje najdawniejsze zapożyczenia z łaciny obecne w języku polskim</p>	
<p>– w czytanych tekstach dawnych wskazuje końcówki wyrazów różniące się od dzisiejszych – podaje zasady pisowni zakończeń -i, -ii, -ji w dzisiejszej pisowni polskiej</p>	<p>wskazuje przykłady, jak różne zakończenia fleksyjne różnicują nacechowanie wyrazów</p>
<p>– w czytanych utworach wskazuje charakterystyczne cechy języka i stylu średniowiecza – wyjaśnia, na czym polegała dwujęzyczność polskiego średniowiecza – wskazuje najdawniejsze zapożyczenia z łaciny obecne w języku polskim</p>	
<p>– wyjaśnia, czym jest retoryka, wskazując jej antyczne korzenie – analizuje fragment mowy Orzechowskiego, wskazując jej</p>	<p>– szerzej wyjaśnia, czym jest retoryka, określając jej rolę w różnych epokach – w czytanych fragmentach mowy</p>

<p>charakterystyczne cechy i styl – w czytanych tekstach oratorskim rozpoznaje argumenty i określa ich charakter – wymienia najważniejsze cechy stylu retorycznego; odnajduje je w czytanych tekstach; wskazuje środki retoryczne (apostrofa, pytanie retoryczne, wykrzyknienie, antyteza, anafora, powtórzenie) i określa ich funkcje – – wyjaśnia terminy: styl retoryczny, oracja – wymienia etapy przygotowania mowy zgodne ze sztuką retoryki – wymienia rodzaje argumentów, podając przykłady – podaje najważniejsze tropy (metafora, metonimia, synekdocha) i figury retoryczne (apostrofa, pytanie retoryczne, porównanie, elipsa) – rozpoznaje wywód o charakterze demagogicznym – wygłasza samodzielnie przygotowane przemówienie na wskazany temat, – formułuje tezy i argumenty za pomocą odpowiednich konstrukcji składnio</p>	<p>Orzechowskiego wskazuje tezy; śledzi argumentację – odróżnia argumenty merytoryczne i logiczne od erystycznych – wskazuje charakterystyczne cechy i typowe struktury stylu retorycznego – wymienia środki językowe i stylistyczne służące uwzniośleniu wypowiedzi (np. archaizacja, szyk przestawny, paralelizmy składniowe) – rozpoznaje go w tekście – opracowuje i wygłasza przemówienie na wskazany temat, dążąc do stosowania zasad retoryki –</p>
<p>– definiuje pojęcia stylu i stylizacji – w czytanych fragmentach Pamiętników rozpoznaje makaronizmy i inne cechy stylu sarmackiego – wyjaśnia terminy: makaronizm, makaronizacja – wskazuje wpływy łaciny na język epoki i wiąże je z modą językową panującą wśród ówczesnej szlachty – wyjaśnia, czym są zapożyczenia językowe, wymienia ich rodzaje – analizując język Pamiętników, wskazuje przykłady zapożyczeń z łaciny – w epokach dawnych i dziś –</p>	<p>– wymienia cechy typowe dla języka XVII-wiecznej szlachty; odnajduje je w czytanych utworach – w tekście Pamiętników wskazuje makaronizmy składniowe i fleksyjne – wskazuje źródła i określa rolę zapożyczeń z łaciny i makaronizacji w języku sarmackiej szlachty</p>
<p>– przedstawia najważniejsze zasady polskiej ortografii w zakresie pisowni wyrazów wielką i małą literą – potrafi zastosować powyższe zasady, tworząc teksty własne i poprawiając teksty cudze – wymienia kompendia poprawnościowe (słowniki), do których sięga, by rozstrzygnąć wątpliwości ortograficzne – potrafi znaleźć w słowniku ortograficznym określoną zasadę pisowni i zastosować ją w tekście własnym</p>	<p>– omawia konwencjonalną zasadę polskiej ortografii, np. fonetycznej, morfologicznej lub historycznej) – uzasadnia pisownię wielką i małą literą, odwołując się do różnych zasad polskiej ortografii</p>
<p>– określa, jak zmieniała się polszczyzna od średniowiecza do XVII wieku; wymienia najważniejsze procesy fonetyczne oraz zmiany systemu gramatycznego – syntetycznie przedstawia najważniejsze cechy językowe i stylistyczne polskich tekstów poznanych epok (średniowiecza, renesansu, baroku i oświecenia) – wymienia</p>	<p>– wskazuje liczne zanieczyszczenia języka i zapożyczenia – barokowe makaronizmy oraz modę na francuszczyznę – jako cechy XVIIi XVIII-wiecznej polszczyzny oraz pole pracy pisarzy oświecenia – wyjaśnia, jakie wartości przeciwstawiali pisarze oświecenia stylowi barokowemu (i dlaczego)</p>

podstawowe środki stylistyczne stosowane w literackich utworach średniowiecza; – odwołując się do przykładów, charakteryzuje artystyczny styl renesansowy; rozróżnia styl wysoki i prosty – rozpoznaje styl utworów J. Kochanowskiego, wskazując jego różnorodność; omawia gatunki literackie wprowadzone przez poetę do polszczyzny - wskazuje polszczyznę XVI-wieczną jako koniec kształtowania się polskiego języka literackiego oraz początki stylu artystycznego – odwołując się do przykładów, charakteryzuje styl poezji barokowej i typowe dla niej środki stylistyczne – charakteryzuje polszczyznę sarmackiej szlachty – porównuje najważniejsze cechy stylu barokowego i klasycystycznego – wskazuje najważniejsze cechy stylu klasycystycznego, odwołując się do poznanych utworów oświeceniowych; – rozpoznaje styl utworów I. Krasickiego, uwzględnia różne gatunki literackie tworzone przez poetę – rozpoznaje styl sentymentalny, wskazuje wpływy języków obcych (zapożyczenia) w kolejnych okresach historycznych, a zwłaszcza: łaciny, języka czeskiego, włoskiego i francuskiego